

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • SEPTEMBER 2018

Liahona

**Tårn av styrke:
Tjeneste ved profetens
side, s. 12, 18**

Hva vil det si at dette er den
sanne kirke? s. 24

Jeg fant styrke i mine forfedres
livshistorie, s. 36

"NOEN AV SATANS
MEST EFFEKTIVE VÅPEN
ER DISTRAKSJON,
BEDRAG OG Å REDUSERE
ÅNDELIG FØLSOMHET. . .
SAMMEN UTGJØR DE
VÅR TIDS
STORE UTFORDRING."

ELDSTE KEVIN W. PEARSON

Fra "Ikke forlat Frelseren," side 44.

36

HOVEDARTIKLER

6 **Prinsipper for omsorgstjeneste: Rådslagning om deres behov**

12 **President Dallin H. Oaks: Å følge Herrens veier**

Av eldste David A. Bednar

18 **President Henry B. Eyring: Mektig intellekt, barnlig ydmykhet**

Av eldste Jeffrey R. Holland

OMSLAGET

Et majestetisk monument, av Jolynn Forman. President Brigham Young (1801-1877) ble en gang sitert for å ha sagt at de tre østlige tårnene på Salt Lake tempel representerer Det første presidentskap og Det melkisedekse prestedømme (som skrevet av William Ward, i "Who Designed the Temple?" *Deseret Weekly*, 23. apr. 1892, 578). Bli kjent med to av "tårnene" i Det første presidentskap i dag, president Dallin H. Oaks og president Henry B. Eyring, på side 12 og 18.

24 **Den sanne kirke: "For at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjerning"**

Av eldste J. Devn Cornish

Vi ser kanskje ikke fullkommenhet i tidligere ledere og medlemmer av Kirken, men vi kan være sikre på at læren Kirken underviser – Kristi lære – er fullkommen.

26 **Hellige: Kirkens historie – Kapittel 7: Medtjenere**

Joseph og Oliver søker veiledning når de leser om dåp mens de oversetter. Herren bereder tre menn til å bære vitnesbyrd om gullplatene.

36 **Kraften i tro og familiehistorier**

Av Adam C. Olson

Å vite hva hennes avdøde slektning opplevde, hjalp Rosalene å finne håp i sine egne prøvelser.

KJAPP LESNING

4 **Eksempler på tro: Libuletswe Gofrey Mokgatle – Gauteng i Syd-Afrika**

10 **På talerstolen: Jeg tror jeg vil være meg selv**

Av Jutta Baum Busche

34 **Min notatbok for konferansen: Generalkonferansen april 2018**

40 **Sagt av siste-dagers-hellige**

80 **Til vi ses igjen: Ledet av levende profeter**

Av eldste Mark E. Petersen

48

44 Ikke forlat Frelseren

Av eldste Kevin W. Pearson

Vårt vitnesbyrd må stadig styrkes for at vi ikke skal bli trukket bort.

48 Jeg ville oppdage min guddommelighet

Av Daiane Korth da Silva

Da jeg så meg selv med verdens øyne, ble jeg blind for mitt egenverd.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Hvordan kan du huske at Jesus er glad i deg?

52

50 Er du en sikkerhetsnål-venn?

Av Marissa Widdison

Vi kan hjelpe venner som strever, ved å vise kjærlighet på små måter.

52 Ambassadører for håp: Samarbeid for å forebygge selvmord

Av Maryssa Dennis

Bli kjent med faresignaler og strategier for å forebygge selvmord.

56 På villspor i den forbudte by

Av Sarah Keenan

Ville jeg klare å finne klassekameratene mine igjen i denne travle, fremmede byen?

58 Åpenbaring til profeten Joseph Smith – og til deg

Av Ryan Carr

Slik Joseph Smith viste, er det ikke noe alderskrav for å motta personlig åpenbaring.

60 Kampen om din handlefrihet

Av David Dickson

Jo bedre vi følger Frelseren, desto bedre vil vi oppleve den frihet som handlefrihet gir.

62 Vår spalte

64 Plakat: Ekte tro på Kristus

65 Det siste ordet: Profeter: Et tegn på Guds kjærlighet

Av eldste Ulisses Soares

75

66 La ditt lys skinne: Omsorg og deling

Jeg elsker å hjelpe mor og far å dele avlingene våre med andre.

68 Tro, håp og nåde, del 2: En besvart bønn

Av Megan Armknecht

Grace var bekymret for at nazistene skulle ta huset deres etter at de allerede hadde tatt faren hennes.

70 Apostler vitner om Kristus

Av eldste Neil L. Andersen

71 Tilflukt fra stormen

Eldste Joaquin E. Costa

Noah adlød Herren også som barn, og dette beskyttet ham under katastrofen senere.

72 Mormons bok-leseklubb

74 Bønner bak scenen

Av Emily B.

Vår himmelske Fader hører mine bønner uansett hvor jeg er.

75 Samme hva!

Av Christian B.

Jeg fortalte min venn at Jesus Kristus elsker henne, uansett hva som skjer.

76 Historier fra Skriftene: Elias og enken

Av Kim Webb Reid

79 Fargeleggingsside: Jeg kan si sannheten

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlers quorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Becky Craven
Rådgivere: Brian K. Ashton, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Christina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes

Administrerende direktør: Richard I. Heaton
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Francisca Olson

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hincley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Øversettelse: Kirkens oversettelseskontor

Distribusjonssjef: Troy R. Barker

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20
E-post: rcstockholm@ldschurch.org
Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 87 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.
Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Joanna Bjerga

Haraldskroken 31

4041 Hafersfjord

Tlf.: 41021116

E-post: jobbberg@gmail.com

Nyhetsredaktør: Joanna Bjerga

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkrområder.)
© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Enkeltpersoner kan kopiere stoff fra *Liahona* til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles. Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett kan sendes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2018 Vol. 82 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

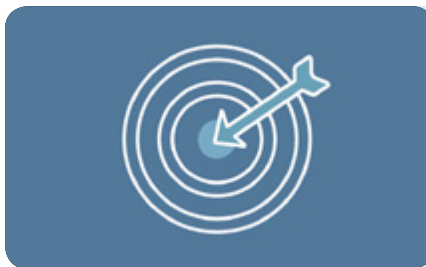
Mer på Internett

Les artikler og send inn din egen på
liahona.lds.org

Finn inspirerende og delbare budskap (på engelsk, portugisisk og spansk) på
facebook.com/liahona

Send tilbakemelding til
liahona@ldschurch.org

Abonnér via store.lds.org
Du kan også besøke et distribusjonssenter, spørre menighetens ledere, eller ringe 1-800-537-5971 (USA og Canada)

IKONER FRA GETTY IMAGES

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bønn, 56, 63, 68, 74

Den hellige ånd, 56, 58

Dåp, 26

Egenverd, 10, 43, 48, 75

Forebygg selvmord,
50, 52

Handlefrihet, 60

Jesus Kristus, 44, 60, 65,
70, 75

Joseph Smith, 26, 58

Kirkens historie, 24,
26, 58

Kirkens ledere, 12, 18

Kjærlighet, 75

Kommunikasjon, 6

Kriseberedskap, 42

Lydighet, 60, 71

Mormons bok, 4, 22, 72

Morsrollen, 40

Motgang, 4, 36, 42

Omsorgstjeneste, 6

Prestedømme, 26

Profeter, 12, 18, 26, 76, 80

Slekthistorie, 30

Tjeneste, 6, 42, 66

Tro, 24, 36, 44, 68, 76

Vennskap, 50, 52, 63

Visdomsordet, 41

Vitnesbyrd, 44, 62

Vår himmelske Fader, 43

Ærlighet, 79

Åpenbaring, 26, 58, 80

EKSEMPLER PÅ TRO

Libuletswe mistet synet da han var 21. Han lærte mange ting på nytt, men han lærte seg aldri blindeskrift. Han ønsket å lese Skriftene, så han ba Gud om hjelp.

FOTO: CODY BELL

Libuletswe Gofrey Mokgatle

Gauteng i Syd-Afrika

Under et hjemmelærerbesøk fortalte jeg søsteren vi besøkte: "Jeg kan ikke lese i Skriftene fordi jeg ikke kan se. Jeg ønsker å gå på en skole der jeg kan lære å lese og skrive blindeskrift."

Hennes bror arbeidet på en skole for blinde. Han hjalp meg å søke. Jeg studerte blindeskrift hver dag. Jeg våknet til og med om natten for å øve på å lese blindeskrift. Det tok meg bare fire måneder å lære å lese det.

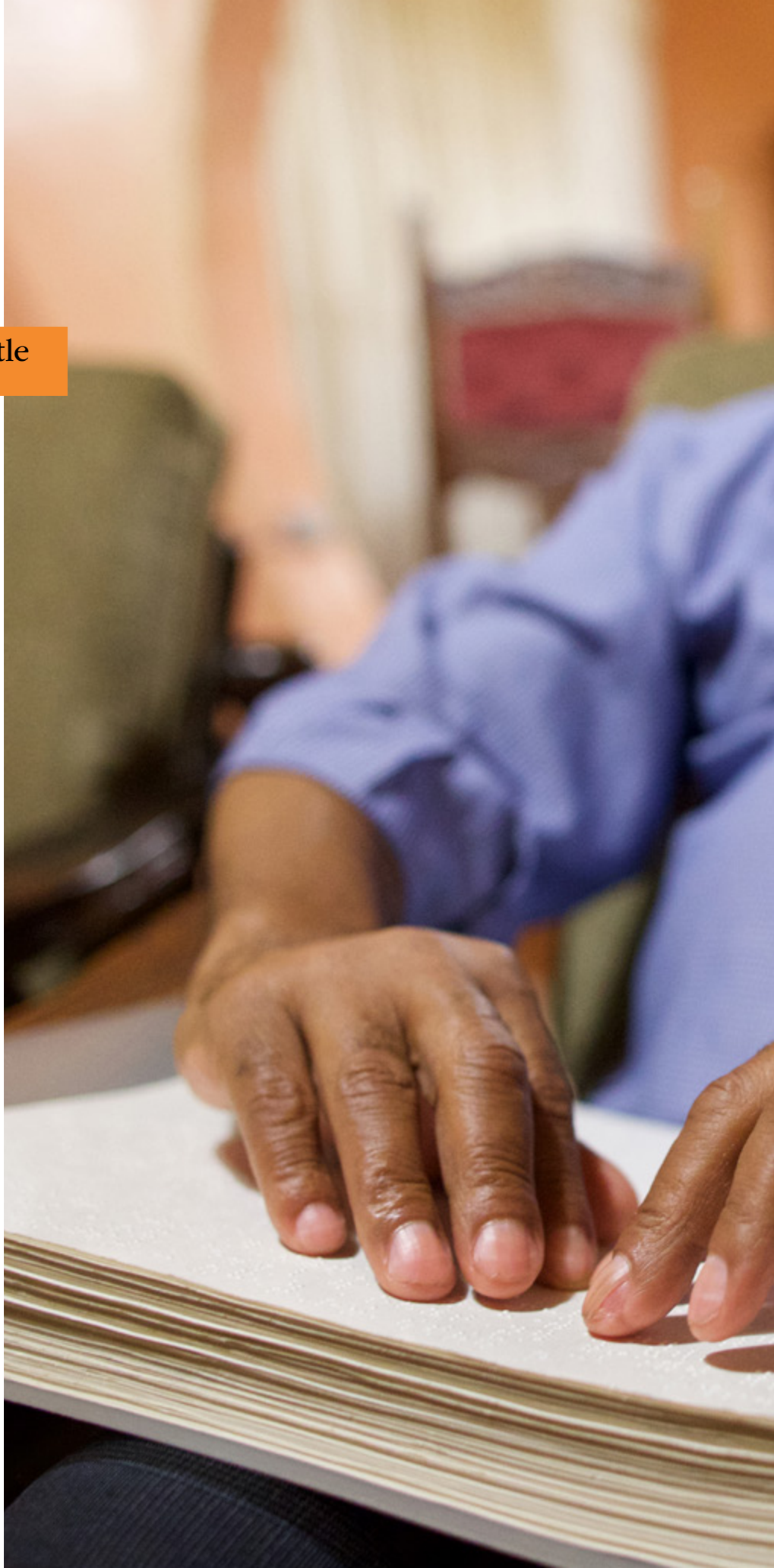
Jeg fullførte skolen og fortalte grenspresidenten at jeg nå kunne lese blindeskrift. Han ga meg en eske med en håndbok for prestedømmet og alle Skriftene på blindeskrift. Jeg visste ikke at Kirken hadde disse tingene. Det var da jeg begynte å virkelig forstå og nyte evangeliet.

Jeg vet at Skriftene er sanne. Jeg lærer av dem hver gang jeg leser dem. Det er alltid noe å hente fra dem.

FINN MER

Lær mer om ressurser for funksjonshemmede på lds.org/go/9184.

Du kan finne flere eksempler på tro på lds.org/go/18.

Prinsipper for omsorgstjeneste

RÅDSLAGNING OM DERES BEHOV

Du behøver ikke å gjøre dette alene. Rådslagning kan gi deg hjelpen du trenger for å hjelpe andre.

Gud har bedt deg om å hjelpe en person eller familie i menigheten eller grenen i henhold til deres behov. Hvordan kan du finne ut hva disse behovene er? Prinsippet om rådslagning, som vi har fokusert så mye på i Kirken, er avgjørende.

Etter å ha drøftet hva vi kan rådslå om, skal vi se nærmere på:

1. Rådslagning med vår himmelske Fader.
2. Rådslagning med den tildelte enkeltpersonen og familien.
3. Rådslagning med vår ledsager.
4. Og rådslagning med andre som har ansvar for samme person eller familie.

Rådslagning med våre ledere er også avgjørende. En fremtidig artikkel om Prinsipper for omsorgstjeneste i *Liahona* vil ta for seg rådslagning med ledere, så vel som omsorgsintervjuenes rolle i denne prosessen.

Hva vi rådslår om

Å forstå behov er avgjørende for å kunne hjelpe hverandre. Men hvilke former kan disse behovene ha og er det noe mer enn behov vi bør finne ut av?

Behov kan ha mange former. De vi tjener, kan ha utfordringer som går på følelser, økonomi, fysisk helse, utdanning og så videre. Noen behov krever høyere prioritet enn andre. Noen vil vi være rustet til å hjelpe. Andre kan kreve at vi selv må søke hjelp. I vår innsats for å dekke timelige behov, må vi ikke glemme at vårt kall til å tjene innbefatter å hjelpe andre å komme videre på paktens vei, og forberede seg til og motta prestedømsordinansene som er nødvendige for opphøyelse.

I tillegg til rådslagning om en enkeltperson eller families behov, skulle vi prøve å finne ut hvilke sterke sider de har. Hva er det de ikke trenger hjelp med? Hvilke ferdigheter og evner har de som kan være til velsignelse for andre? Hvordan er de unikt egnet til å bidra til å bygge opp Guds rike? En persons styrke kan være like viktig å forstå som hans eller hennes behov.

1 Rådslagning med vår himmelske Fader

En av de sentrale læresetningene i vår tro er at vår himmelske Fader taler til sine barn (se 9. trosartikkel). Når vi får et nytt oppdrag om å hjelpe noen, skulle vi rådføre oss med vår himmelske Fader i bønn og søke innsikt og forståelse om deres behov og sterke sider. Denne prosessen med rådslagning ved bønn skulle fortsette gjennom hele vårt tjenesteoppdrag.

Artiklene "Prinsipper for omsorgstjeneste" er ment å skulle hjelpe oss å lære å ha omsorg for hverandre – de skal ikke deles i form av budskap under omsorgsbesøk. Når vi blir kjent med dem vi yter tjeneste for, vil Den hellige ånd tilskynde oss til å vite hvilket budskap de kan ha behov for i tillegg til vår omsorg og medfølelse.

2 Rådslagning med enkeltpersoner og familier

Hvordan og når vi kontakter enkeltpersonene og familiene vi er kalt til å tjene, kan variere avhengig av omstendighetene, men det å rådføre seg direkte med enkeltpersonen eller familien er avgjørende for å bygge relasjoner og forstå deres behov, herunder hvordan de ønsker å bli hjulpet. Noen spørsmål må kanskje vente til et meningsfylt forhold har utviklet seg. Selv om det ikke finnes én riktig måte å gjøre det på, kan du vurdere følgende:

- Finn ut hvordan og når de foretrekker å bli kontaktet.
- Lær mer om deres interesser og bakgrunn.
- Kom med forslag til hvordan du kan hjelpe, og be om forslag fra dem.

Etter hvert som vi bygger opp tillit, kan vi vurdere å diskutere den enkeltes eller familiens behov. Still spørsmål slik Den hellige ånd tilskynder.¹ For eksempel:

- Hva er utfordringene de står overfor?
- Hva er familiens eller den enkeltes mål? Ønsker de for eksempel å bli flinkere til å ha regelmessige familiens hjemmeaftener, eller bli mer selvhjulpne?
- Hvordan kan vi hjelpe dem med deres mål og utfordringer?
- Hvilke ordinanser i evangeliet er aktuelle for dem? Hvordan kan vi hjelpe dem å forberede seg?

Husk å tilby konkret hjelp som: "Hvilken kveld kan vi komme med et måltid til dere denne uken?" Et vagt tilbud, som: "Gi oss beskjed hvis det er noe vi kan gjøre," er ikke særlig nyttig.

3 Rådslagning med vår ledsager

Fordi du og ledsageren kanskje ikke alltid er sammen når dere omgås med enkeltpersonen eller familien, er det viktig å koordinere og rådføre dere med hverandre når dere søker inspirasjon som ledsagerpar. Her er noen spørsmål dere kan overveie:

- Hvordan og hvor ofte skal dere kommunisere med hverandre som ledsagerpar?
- Hvordan kan hver av dere bruke deres egne sterke sider til å hjelpe familiens eller den enkeltes behov?
- Hva har dere lært, hvilke erfaringer har dere hatt, og hvilke tilskyndelser har dere mottatt siden forrige gang dere snakket om personen eller familien?

4 Rådslagning med andre med samme ansvar

Det kan være lurt fra tid til annen å snakke med andre som har ansvar for å tjene samme person eller familie som dere.

Kommuniser for å løse utfordringer

Eldste Chi Hong (Sam) Wong i De sytti anvender en beretning fra Markus 2 på vår tid for å illustrere hvordan det å rådføre seg med hverandre gjorde det mulig for fire personer å finne ut hvordan de kunne hjelpe en lam mann å være i Jesu nærhet.

“Det kan foregå slik,” sier eldste Wong. “Fire personer utførte et oppdrag fra biskopen om å besøke en mann som var lam... På forrige menighetsråd, etter å ha snakket sammen om enkeltpersoners behov, hadde biskopen delt ut ‘redningsoppdrag’. Disse fire fikk i oppdrag å hjelpe denne mannen...”

[Da de kom til bygningen hvor Jesus var,] var imidlertid [rommet] overfylt. Det var umulig å komme inn gjennom døren. Jeg er sikker på at de prøvde alt de kunne komme på, men de klarte bare ikke å komme seg gjennom... De snakket sammen om hva de skulle gjøre – hvordan de kunne bringe mannen til Jesus Kristus for å bli helbredet... De la en plan – ingen enkel plan, men de fulgte den.

“...‘De brøt da opp taket over stedet der han var, og da de hadde fått en åpning, firte de ned sengen som den lamme lå på’ (Markus 2:4)...

“...‘Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: Sønn, dine synder er deg forlatt’ (Markus 2:5).”²

Å bygge relasjoner er også en viktig del av det å rådføre seg med hverandre. Se også artikkelen om Prinsipper for omsorgstjeneste, “Utvikle meningsfulle forhold”, i august 2018-nummeret av *Liahona*, på side 6.

Oppfordring til å handle

Eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum oppfordret: “[Dere må]... rådføre dere med hverandre, bruke alle tilgjengelige ressurser, søke Den hellige ånds inspirasjon, be Herren om bekreftelse og så brette opp ermene og sette i gang.

Jeg gir dere et løfte: Hvis dere vil følge dette mønsteret, vil dere motta konkret veiledning med hensyn til *hvem, hva, når* og *hvor* dere kan hjelpe på Herrens måte.”³ ■

NOTER

1. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 183.
2. Chi Hong (Sam) Wong, “Redning i samarbeid”, *Liahona*, nov. 2014, 14-15.
3. Dieter F. Uchtdorf, “Hjelp på Herrens måte”, *Liahona*, nov. 2011, 55.

JEG TROR JEG VIL VÆRE MEG SELV

Av Jutta Baum Busche

Denne serien retter søkelyset mot trofaste kvinners liv og budskap, i utdrag fra boken *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017) [På talerstolen: 185 år med taler av siste-dagers-hellige kvinner].

Jeg husker godt tilpasningene vi måtte gjøre da vi flyttet til Utah. Mitt første kall i menigheten var som lærer i Hjelpeforeningen. Jeg fulgte godt med på de andre lærerne, og ble dypt imponert over deres anstrengelser for å fullkommengjøre sin undervisning. Til og med deres frisyre og plettfriske påkledning viste at de strakte seg etter fullkommenhet. Jeg beundret hvor flytende og veltalende de snakket engelsk. Hvordan kunne jeg med min dårlige engelsk konkurrere med dem og undervise dem? Jeg var ivrig etter å lære, og ble så glad da jeg fikk høre at det var en forberedelsesklasse for Hjelpeforenings-lærere i staven.

Da jeg deltok på opplæringsmøtet for første gang, hadde jeg store forhåpninger. Jeg var ikke forberedt på spørsmålet jeg ble stilt om hva slags borddekorasjon jeg ville bruke når jeg holdt leksjonen min. Jeg følte meg så inkompetent! Jeg hadde ingen anelse om hva en borddekorasjon var eller hva dens hensikt i presentasjonen av en leksjon kunne være. Negative følelser om meg selv begynte å svekke min selvtillit...

Jeg fortsatte å føle meg mindreverdige når jeg så på søstrene i menigheten og så dem stelle kjøkkenhager og hermetisere avlingene. De trente daglig ved å jogge. De sydde og handlet på tilbud... De leverte middager til nybakte mødre og de syke i nabolagene sine. De tok seg av en aldrende mor eller far, og noen ganger begge to... De utførte trofast tempelarbeid, og de var opptatt av å få skrevet dagbok.

Skremt av eksemplene på fullkommenhet overalt rundt meg, økte jeg mine anstrengelser for å være som mine søstre, og jeg ble skuffet over meg selv og hadde til og med dårlig samvittighet når jeg ikke jogget hver morgen, bakte alle brødene mine selv, sydde mine egne klær eller gikk på universitetet. Jeg følte at jeg måtte være som kvinnene jeg bodde blant, og jeg følte meg mislykket fordi jeg ikke umiddelbart klarte å tilpasse meg deres livsstil.

Jeg kunne hatt nytte den gangen av historien om en seksåring som, da han ble spurt av en slektning: "Hva vil du bli?" svarte: "Jeg tror bare jeg vil være meg selv. Jeg har prøvd å være som en annen. Jeg har mislyktes

OM SØSTER BUSCHE

Jutta Baum (f. 1935) vokste opp i Dortmund i Tyskland. Hun giftet seg med Enzo Busche i 1955, og de to ble døpt 19. januar 1958 i et offentlig svømmebasseng i Dortmund.

I oktober 1977 deltok de på en konferanse i Berlin slik at Enzo, en regionalrepresentant, kunne oversette for president Spencer W. Kimball (1895-1985). På slutten av konferansen snakket president Kimball på tomannshånd med Enzo, og kalte ham til å virke i De syttis første quorum – en heldidsstilling som ville kreve at familien Busche måtte flytte.

Deres første oppdrag var i München i Tyskland, hvor Enzo ledet misjonen i to år. Så flyttet de til Utah i 1980. De reiste en hel del og besøkte Kirkens medlemmer over hele verden, og Jutta talte på regional konferanser sammen med sin mann.

Etter innvielsen av Frankfurt Tyskland tempel i 1987 ble de president og vertinne der. Søster Busche hadde aldri vært tempelarbeider, så president Gordon B. Hinckley (1910-2008) ga henne følgende råd på et opplæringsseminar: "Det viktigste er å ha kjærlighet og kjærlighet og kjærlighet." Dette rådet tok hun til seg. Hun ba tempelarbeiderne om å gjøre det til sin høyeste prioritet å hjelpe de besøkende å føle Guds ånd.

Dette budskapet er et utdrag fra en tale søster Busche holdt ved Brigham Young Universitys kvinnekongress i 1989.

hver gang!” I likhet med dette barnet, etter gjentatte mislykkede forsøk på å være en annen, fant jeg endelig ut at jeg skulle være meg selv. Ofte er det imidlertid ikke lett, fordi våre ønsker om å passe inn, konkurrere og imponere, eller bare rett og slett bli godkjent, får oss til å etterligne andre og nedvurdere vår egen bakgrunn, våre egne talenter og våre egne byrder og utfordringer... Jeg måtte lære å overvinne min engstelse over at hvis jeg ikke innrettet meg, kunne jeg rett og slett ikke holde mål.

...Da jeg prøvde å kopiere mine fantastiske søstre når jeg underviste klassen min, med en spesiell borddekorasjon og andre undervisningsteknikker som var ukjente for meg, mislyktes jeg fordi Ånden fortsatt taler til meg på tysk, ikke på engelsk. Men da jeg gikk ned på mine knær for å be om hjelp, lærte jeg å stole på at Ånden ville veilede meg, trygg på kunnskapen om at jeg er en Guds datter. Jeg måtte lære og *tro* at jeg ikke behøvde å konkurrere med andre for å bli elsket og

akseptert av min himmelske Fader...

...Våre anstrengelser skulle ikke være for å *prestere* eller å *innrette* oss, men for å bli *forvandlet* ved Ånden...

Mange former for press binder oss til verden. Å være ærlig av hjertet frigjør oss så vi kan finne Guds vilje for oss...

...Selv om vi kan bli oppslukt av å takle våre daglige utfordringer og muligheter til vekst, har vi ikke råd til å leve en eneste dag eller et eneste minutt uten å være klar over kraften i oss. ■

Av eldste
David A. Bednar
i De tolv apostlers
quorum

PRESIDENT DALLIN H. OAKS: Å følge Herrens veier

Når president Oaks vet hva Herren ønsker at han skal gjøre – gjør han det.

Etter å ha blitt kalt til å tjene som medlem av De tolv apostlers quorum i april 1984, reflekterte eldste Dallin H. Oaks nøye over sin nye rolle og de uunn-gåelige endringene som ville finne sted i livet hans.

Dette var ikke første gang eldste Oaks hadde blitt bedt om å forlate sitt "garn" (se Matteus 4:18-20), både i sitt privatliv og sitt yrkesliv. I 1970 sa han opp sin lærerstilling ved University of Chicago Law School, som svar på invitasjonen fra Kirkens ledere om å bli rektor ved Brigham Young University i Provo, Utah. Han nøt virkelig å undervise, drive med forskning og omgås jus-studentene i Chicago. Likevel svarte han i tro på forespørselen om å virke som den 8. rektoren for BYU.

Eldste Oaks opplevde en lignende situasjon i 1984 etter å ha blitt kalt til De tolv, da han igjen forlot en stilling og et arbeid som han trivdes godt i, som høyesterettsdommer i delstaten Utah. Denne endringen var imidlertid annerledes.

I 1970 kunne eldste Oaks med rimelighet tenkt at han ville gå tilbake sin karriere innen jus etter sin stilling ved BYU, noe han også gjorde. Men kallet i 1984 var unikt – en innviet forpliktelse av hele

hans sjel og hele hans liv til Herren. Den evige betydningen og det verdenomspennende omfanget av hans nye ansvar var virkelig overveldende.

Eldste Oaks beskrev sine innerste tanker om denne viktige overgangen:

"I denne perioden med selvransakelse, mens jeg grunnet på hvordan jeg ville bruke resten av livet mitt, spurte jeg meg selv hva slags apostel jeg ville være. Ville jeg være en advokat som ble kalt som apostel,

eller ville jeg være en apostel som tidligere var advokat? Jeg kom til konklusjonen at svaret på dette spørsmålet var avhengig av om jeg ønsket å forme kallet mitt etter mine egne personlige kvalifikasjoner og

erfaringer, eller om jeg ville gå gjennom den smertefulle prosessen å prøve å forme meg selv etter mitt kall.

Ville jeg prøve å utføre mitt kall etter verdens veier, eller ville jeg prøve å fastslå og følge Herrens veier?

Jeg bestemte meg for at jeg ville prøve å forandre meg slik at jeg passet til kallet mitt. Jeg ville prøve å leve opp til kvalifikasjonene og den åndelige kapasitet en apostel skulle ha. Det er en utfordring som varer livet ut.”¹

Herrens guddommelige nåde, livets erfaringer, en støttende familie, personlige egenskaper og disiplin utviklet gjennom flittig studium

Eldst av tre barn, var Dallin (lengst t.v.) kun syv år da hans far døde. Under sin oppvekst tok han fiolintimer i bare noen måneder men hjalp sin mor som var enke.

og læring, hardt arbeid og kjærlig tjeneste, har gjort det mulig for president Oaks å “følge Herrens veier”, og virkelig bli en modig apostel som tidligere var advokat.

Mange åndelige gaver kommer tydelig fram i president Dallin H. Oaks liv og tjeneste.

Tro på Frelseren

President Oaks er velsignet med den åndelige gaven å vite ved Den Hellige Ånd at Jesus Kristus er Guds Sønn (se L&p 46: 13-14). Han underviser læren om Frelseren med klarhet, og vitner om ham med overbevisning. Herren er hans lys i alle områder av hans liv. Når Dallin H.

Oaks vet hva Herren ønsker at han skal gjøre – gjør han det.

Gjennom sin undervisning gjennom mange år, har president Oaks hjulpet Kirkens medlemmer å få en dypere forståelse av formålet og betydningen av Faderens frelsesplan, Frelserens forsoning, prestedømmets myndighet og nøkler, nadverdens hellige ordinanser, prosessen av å ikke bare “gjøre,” men å “bli”, forskjellene i livet mellom god, bedre og best, og mange andre prinsipper i evangeliet. Hans enkle og ryddige tilnærming til læring av evangeliet har styrket troen til siste-dagers-hellige over hele verden.

Integritet

President Oaks er en person med integritet. Hans tro og oppførsel er rotfestet i evangeliets prinsipper, og han etterlever sin tro. Bekvemmelighet er aldri et alternativ for ham, fordi han er fast bestemt på å gjøre det som er rett, selv om et konkret tiltak ikke fremmer hans personlige rykte eller synspunkt. Det finnes ingen snarveier i hans liv – gjør ting rett eller la vær å gjøre det.

Hans integritet reflekteres i hans villighet til å takle utfordrende saker og oppdrag. Og han gjør det på et mesterlig vis – på Herrens vis. Han har undervist åpent og direkte om emner slik som å forsvare den tradisjonelle familien, tatt opp trusler mot religiøs frihet, å beskytte barn fra foreldres egoistiske synder og fordømt pornografiens onder.

Saktmodighet

President Oaks personlige og yrkesmessige meritter er etter hvilken som helst standard eksepsjonelle. Likevel viser president Oaks saktmodighet og åndelig mottakelighet til

President Oaks og hans avdøde hustru, June, har fire jenter og to gutter (den yngste ble født etter at dette bildet ble tatt).

Dallin Oaks jobbet som radio-kommentator og -tekniker, og møtte June mens han som førsteårsstudent på universitetet kommenterte basketballkamper på en videregående skole. De giftet seg i 1952.

lærdom både fra den Hellige ånd og fra mennesker med vidt forskjellige bakgrunner og erfaringer.

I ett av våre quorumsmøter, uttrykte eldste Oaks en sterk mening om et konkret tiltak han mente måtte gjøres. Grunnene han formulerte var overbevisende, og hans kunnskap om emnet var omfattende. Hans argumenter for tiltaket var overbevisende.

Mens vi rådførte oss med hverandre, uttrykte et medlem av De tolv med langt lavere ansiennitet enighet med det grunnleggende tiltakene, men uttrykte tvil angående

den foreslåtte tidsplanen. Eldste Oaks kunne ha svart på bekymringen med noe lignende som: "Jeg mener at jeg har mer erfaring innen dette emnet enn det du har." Men det gjorde han ikke. Uten den minste antydning til å bli defensiv eller irritert, spurte eldste Oaks quorumsmedlemmet, "Kan du være så snill å hjelpe meg å forstå hvorfor du er tilbakeholden angående tidsplanen?"

Etter å ha lyttet oppmerksomt til sin meda-postel, grunnet eldste Oaks et øyeblikk før han sa: "Poenget du har kommet med er

viktig. Jeg har ikke tatt i betraktning, slik du har, den fullstendige tidsimplikasjonen for tiltakene, og jeg er overtalt til å la forslaget endres basert på det vi har fått vite i disse drøftelsene.

Eldste Oaks lyttet til og lærte fra sin kollega i quorumet og gikk deretter i Herrens Ånds saktmodighet (se L&p 19:23) for å oppnå det ønskede resultatet. For Dallin H. Oaks, handler det aldri om hva han selv ønsker. Det handler alltid om hva Herren ønsker, og om å følge hans veier.

Dømmekraft

President Oaks er også velsignet med den åndelige gave å kunne skjelne, og evnen til å gjenkjenne langtidskonsekvenser

av forslag, valg og handlinger. Denne egenskapen åpenbares i spørsmålet han ofte stiller seg selv og andre: "Hvor leder det hen?"² En person kan ikke snakke eller gi råd i et rådsmøte med president Oaks og ikke straks gjenkjenne hvordan denne evnen har hjulpet utallige personer, familier og hele Kirken i løpet av hans liv med tjeneste til Herren.

En sommerkveld i 1970 hadde president Oaks et skremmende møte med en væpnet ransmann i South Side, Chicago mens han var på vei til bilen sin. Hans hustru June ventet på ham i bilen.

"Gi meg pengene dine," forlangte raneren.

"Jeg har ingen," svarte bror Oaks mens han viste frem sin tomme lommebok.

"Gi meg bilnøkklene dine," beordret han. Nøkklene var låst inn i bilen sammen med søster Oaks. "Be henne om å åpne bilen," insisterte raneren. Bror Oaks sa nei.

"Gjør det, ellers dreper jeg deg," truet raneren.

Bror Oaks sa bestemt, "Jeg nekter å gjøre det."

Mens raneren gjentok sine ordrer og trusler, så bror Oaks en mulighet til å rive pistolen vekk fra den unge mannen. Som president Oaks beskrev det i en generalkonferansetale i 1992, "Akkurat i det jeg skulle til å handle, hadde jeg en unik opplevelse. Jeg hverken så eller hørte noe, men jeg *visste* noe. Jeg visste hva som ville skje hvis jeg grep pistolen. Vi ville sloss, og jeg ville rette pistolen mot den unge mannens bryst. Den ville gå av, og mannen ville dø. Jeg forsto også at jeg ikke måtte ha

1932: Født i Provo, Utah, USA

1949: Ble med i Utah National Guard ett år før Koreakrigen

1952: Giftet seg med June Dixon i Salt Lake tempel

1954: Uteksaminert fra Brigham Young University med en bachelorgrad i økonomi.

1957: Uteksaminert fra University of Chicago Law School

1957-58: Virket som sekretær for USAs høyesterettsjustitiarius Earl Warren

1958-61: Praktiserte jus i Chicago, Illinois, USA

1961-70: Underviste jus ved University of Chicago Law School

1971-80: Virket som rektor ved Brigham Young University

1980-84: Virket som høyesterettsdommer i Utah

1984: Kalt til De tolv apostlers quorum

1998: June Dixon Oaks, mor til deres seks barn, døde

2000: Giftet seg med Kristen M. McMMain i Salt Lake tempel.

2002-04: Virket som områdepresident i Filippinene

2018: Kalt som førsterådgiver i Det første presidentskap

blodet til den unge mannen på min samvittighet resten av mitt liv”.³

Denne mirakuløse manifestasjonen av gaven å kunne skjelve, gjorde president Oaks i stand til å løse konfrontasjonen og reddet til slutt sitt eget liv og livet til den unge raneren.

Nyligere, under et møte for Kirkens utøvende råd for misjonærvirksomhet, som eldste Oaks var leder for på den tiden, rådslo vi sammen om et forslag relatert til misjonærene i et bestemt område av verden. Etter at alle medlemmene av rådet hadde uttrykt sitt synspunkt om emnet, spurte eldste Oaks flere spørsmål og oppsummerte det som hadde blitt sagt. Så sa han: “Jeg føler at vi ennå ikke har avklart denne saken. Vi skulle vente på Herren, og ikke ta en avgjørende beslutning nå.”

Begivenhetene som fant sted noen få måneder senere, understreket sterkt inspirasjonen som lå bak beslutningen om å vente. Rådet som handlet under ledelse av eldste Oaks, ble velsignet med å ta den rette beslutningen, på rett tidspunkt, og på Herrens måte, for å beskytte misjonærene og fremme verket.

Vennlighet og en humoristisk sans

President Oaks har en herlig humoristisk sans. For eksempel ved slutten av en lunsj, der alle medlemmene av De tolv deltok, sa en av brødrene at det ville bli vanskelig å holde seg våken på ettermiddagen etter å ha spist et så deilig måltid. President Oaks smilte bredt og svarte, “Bare hvis du ikke finner et godt sted å sove”.

Oftest spørker han om seg selv og sin skallethet. Selv om han også kan være en sterk forsvarer for de som har lite hår på hodet. Oftest erklærer han, “Herren har skapt mange hoder, og de mindre vakre dekket han med hår.”

Hans kjærlige og raske replikker er inntagende, og han er alltid omtenkstom og snill. Folk kommenterer ofte etter å ha vært sammen med president Oaks at de elsker hvordan han får dem til å føle seg komfortable på grunn av hans humoristiske sans, hans oppriktige kjærlighet og hans omsorgsfulle oppførsel.

Rettferdige kvinners innflytelse

Selv med alle prestasjoner og anerkjennelser forbundet med hans bemerkelsesverdige liv, er president Oaks den første til å erkjenne den store innflytelsen tre rettferdige kvinner har hatt på hans liv: Stella Harris Oaks, June Dixon Oaks og Kristen M. McMMain Oaks.

Dallin Oaks var syv år gammel da hans far, Lloyd E. Oaks, som var lege, døde av tuberkulose da han bare var 36 år gammel. Han ble gravlagt på sin og sin hustru, Stella Harris Oaks’ – president Oaks’ mor – 11. bryllupsdag. Hun forble enslig resten av sitt liv og oppdro deres tre barn.

“Jeg var velsignet med en eksepsjonell mor,” minnes president Oaks. “Hun var i sannhet en av de mange edle

kvinner som har levd i de siste dager.”⁴

Som førsteårsstudent ved BYU, møtte president Oaks June Dixon. De giftet seg i 1952 og ble velsignet med å bli foreldre til seks barn. “Jeg presterte ikke konsekvent på høyt nivå før June kom inn i mitt liv,” sa president Oaks. “Så mye av mine oppnåelser skyldes henne.”⁵ 21. juli 1998, døde June av kreft.

June og Dallin hadde snakket om familiens framtid før hun døde. De ble enige om at hvis han giftet seg på nytt ville det være en velsignelse for både ham og familien. Den 25. august 2000, giftet eldste Oaks seg med Kristen M. McMMain.

Kristen Oaks beskriver sitt liv med president Oaks med en enkel setning: ”Vi er sammen om Herrens verk, og det har overøst oss med utallige velsignelser.” Hun steller i stand familiesammenkomster så ofte som mulig fordi det bringer så mye glede til hele familien. June er alltid en del av samtalen.

Når president Oaks underviser og vitner om sannhetene i ”Familien – en erklæring til verden,” vet han ved førstehåndserfaring betydningen av å være ektemann og far. Han har lært viktige leksjoner om ansvaret mann og hustru deler ”for å elske og ha omsorg for hverandre

President Oaks har reist over hele verden for å tjene og dele evangeliet, og er kjent for å gi folk en følelse av å være verdsatt.

Til venstre: Han og hans nåværende hustru, Kristen, talte om det å ha familietilknytninger under slektshistoriekonferansen RootsTech 2018.

og for sine barn” – og ”i disse hellige ansvarsoppgaver er [ektemenn og] fedre og [hustruer og] mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere.”⁶ Konsekvent og etter beste evne, har president Oaks levd sitt familieliv ved å følge Herrens veier.

Et helt livs engasjement

Den 6. april 2018, ble president Russell M. Nelson oppholdt som president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, med president Dallin H. Oaks som førsterådgiver i Det

førstepresidentskap og president Henry B. Eyring som annenrådgiver.

President Oaks kommer til sitt nye kall i det presiderende quorumet av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige med ”et helt liv med ro og stødig engasjement”⁷ – et liv viet til Frelseren og hans gjenopprettede kirke. President Oaks personlige disippelskap, kraftfulle læresetninger og konsekvent rettferdige eksempler vil påvirke folk i hele verden positivt og hjelpe dem å følge Herrens veier. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, *The Lord's Way* (1991), 7.
2. Se Dallin H. Oaks, ”Where Will It Lead?” (Brigham Young University devotional, 9. nov. 2004), speeches.byu.edu.
3. Dallin H. Oaks, ”Bibelhistorier og personlig beskyttelse,” *Liahona*, nov. 1992, 39-40 eller *Lys over Norge*, jan 1993, 37-39.
4. Don L. Searle, ”Elder Dallin H. Oaks: I de andre apostlenes fotspor,” *Ensign*, juni 1984, 14 eller *Lys over Norge*, nov 1985, 6.
5. Dallin H. Oaks, ”The Student Body and the President” (Brigham Young University devotional, 9. sep. 1975), 6, speeches.byu.edu.
6. ”Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, mai 2017, 145.
7. Se Dallin H. Oaks, ”The Dedication of a Lifetime” (Church Educational System fireside for young adults, 1. mai 2005), 2, broadcasts.lds.org.

Av eldste
Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers
quorum

PRESIDENT HENRY B. EYRING:

Mektig intellekt, barnlig ydmykhet

De mangfoldige aspektene av president Henry B. Eyrings liv og karakter er like rene som de noen ganger er paradoksale.

En av president Henry B. Eyrings sønner sa nylig, “Min far kan beskrives med to ord: rene motiver.” Jeg er sikker på at alle som noen gang har møtt denne nye annenrådgiveren til president Russell M. Nelson, og sett ham omgås med andre, eller hørt ham gi en tale kan si seg enig. Faktisk ser det ut til at de vidunderlig varierte dimensjoner av Hal Eyrings liv (som hans familie og venner kjenner han som) er en lang tilkjenngivelse av en enestående ren dyd, en vedvarende demonstrasjon av ett enkelt “rent motiv”: å være både i ord og handling akkurat det Gud ønsker at hans barn skal være.

President Eyrings metode for å nå det målet er klart og ukomplisert som målet selv – og ikke mindre utfordrende! Fra barndommen og nå helt inn i 80-årene, har Hal påtatt seg disse anstrengelsene i å gjøre rett ovenfor Gud ved å søke oppriktig etter – og være villig til å aldri handle uten – Den hellige ånds veiledning, en himmelsk ledsager han refererer til i nesten alle samtaler han har, enhver administrativ beslutning han tar, eller hver erklæring han uttaler. Å bli ledsaget av Den hellige ånd er Henry B. Eyrings overordnede

måte å jobbe på for å oppnå celestial herlighet. Det er en tilkjenngivelse av hans virkelig barnlige ydmykhet. Det er bevis på hans eksepsjonelle åndelige renhet.

Ironisk nok er det mange paradokser i hans liv som gjør renheten av det enda mer slående. Sønn av og oppkalt etter en kjemiker som var Nobelpris-kandidat, prøvde Hal seg på fysikk og kjemi, men valgte isteden forretningsadministrasjon som sin akademiske karriere, et fag så langt fra Eyring-familiens tradisjon som overhodet mulig. Med tilgang til betydelig rikdom underveis, har han og hans

hustru Kathleen, valgt å leve hele sitt gifte liv beskjedent og sparsommelig – til tider nesten til det plagsommelige (ifølge barnas spøkefulle beskrivelse). Profesjonelt utdannet ved ett av USAs beste universiteter, i fast stilling som professor ved et annet, og gjesteprofessor ved et tredje, kan man ikke komme høyere på utdanningsstigen enn det Hal oppnådde i en relativt ung alder. Likevel forlot han den akademiske betydningsfullheten og profesjonelle sikkerheten for å lede et nesten ukjent to årig-universitet (i det minste ukjent for alle hans Harvard-, Stanford-, og MIT-medarbeidere),

Venstre: Vokste opp i New Jersey, USA, unge Henry (sittende ved siden av sin mor) fikk et vitnesbyrd, selv om det var få medlemmer av Kirken å være sammen med. Da han var 13 år, flyttet han med familien til Utah fordi faren hans tok en jobb ved University of Utah. Henry spilte basketball for East High School i Salt Lake City.

en skole han aldri hadde besøkt – Ricks College – i en by hvis beliggenhet han ikke kunne ha pekt ut for noen – Rexburg i Idaho i USA.

Renheten og paradokset fortsetter. Brilljant utover de vanlige eksemplene på de med slike intellektuelle evner, er president Eyring ikke villig til å lene seg på sin egen evne eller dømmekraft når han tar beslutninger om saker som har åndelig konsekvens. Modig, i den videste betydningen av ordet, når det trengs, og sterk utover den vanlige betydningen av styrke, vil han simpelthen ikke, som president M. Russell Ballard (og president Eyrings egne barn) har bemerket,

“påskyndes til å gjøre et hastig valg eller velge en måte å håndtere en situasjon på uten grundig vurdering. Han ville aldri handle på noen som helst måte som ville sette Kirken eller noen som helst andre han var ansvarlig for i fare.”¹

Ett siste eksempel på renheten og paradokset i senteret av Henry B. Eyrings sjel, kan oppsummere denne mannens utrolige integritet:

En gang hadde president Eyring behov for å dele ut nadverden til en gruppe som ikke hadde mulighet til å delta på menighetens regelmessige nadverdsmøte. Før han gikk i gang med den vennlige gesten, tok han flere

1933: Født i Princeton, New Jersey, USA

1955: Uteksaminert fra University of Utah med doktorgrad i fysikk

1959, 1963: Mottok en mastergrad og doktorgrad i bedriftsledelse fra Harvard University

1962: Giftet seg med Kathleen Johnson i Logan Utah tempel

1962-71: Underviste ved Graduate School of Business ved Stanford University i California, USA

1971-77: Virket som rektor ved Ricks College

1980-85: Virket som Kirkens skolesjef

1985: Kalt som førsterådgiver i Det presiderende biskopsråd

1992: Kalt til De syttis første quorum

1992-2005: Virket som Kirkens skolesjef

1995: Kalt til De tolv apostlers quorum

2007: Kalt som annenrådgiver i Det første presidentskap

2008: Kalt som førsterådgiver i Det første presidentskap

2018: Kalt som annenrådgiver i Det første presidentskap

hastetelefoner til biskopen i menigheten for å be om tillatelse til å gjøre dette. Selvfølgelig ga biskopen villig og kjærlig sin tillatelse.

Jeg nevner denne spesielle hendelsen for å få frem et poeng. Lærdommen er utvilsomt åpenbar for alle. Dette er et medlem av Kirkens første presidentskap som spør. Dette er en ordinert apostel, som holder alle prestedømsnøklerne et menneske kan være i besittelse av på denne jorden. Dette er han som kan og som gir rettledning til alle Kirkens prestedømsledere i menigheter og staver, inkludert biskopen i sin egen menighet i Bountiful i Utah i USA. Dette er han som kan overlate sine nøkler til hvilken som helst lokale leder, og som presiderende embedsmann av Kirken ofte er pålagt å gjøre det. Men med renhet av hjertet, som karakteriserer alt han gjør, og paradokset som ikke alle ville være så forberedt til å vise, er dette president Henry B. Eyring som strengt følger retningslinjene etablert for alle Kirkens medlemmer overalt i verden som ikke er presiderende ledere. Ydmykt presenterer han sitt ønske til Herrens salvede, og er mer enn villig til å ta rådet og handle etter sin lokale leders avgjørelse.

Røttene til hans tro

Denne sterke åndelighet og gjennomskinnelige renhet av president Eyrings tro begynte tidlig. Født av Henry og Mildred Bennion Eyring 31. mai 1933, mens Henry sr. var en verdenskjent professor ved Princeton University, vokste Hal opp i en region der det var så få medlemmer av Kirken at familien Eyring holdt sabbatsmøter i sitt eget hjem. President Eyring har i ettertid spøkt om da Primær besto av bare han selv og

hans yngre bror, Harden, mens Unge menn kun besto av deres eldre bror Ted. Deres mor Mildred var pianisten og musikklederen, og hvordan hun gjorde begge deler, det klarer han ikke helt å huske.

Det å ikke kunne tilbe med en større menighet forhindret ikke Hal i å utvikle et vitnesbyrd. "Jeg lærte da" forteller han, "at Kirken er ikke en bygning, Kirken er ikke engang mange mennesker. Jeg følte meg nær min Himmelske Fader, og jeg visste [allerede da] at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Hans Kirke, det spilte ingen rolle at vår lille gren møttes i vår spisestue."

Da Hal var 13 år, takket faren ja til en betydningsfull stilling ved University of Utah. Den unge Henry deltok i morgen-Seminar og likte å spille på skolens basketballag, men fikk ifølge ham selv aldri noen nære venner.

En dag da han syntes synd på seg selv, fikk han en tilskyndelse som kom til å endre livet hans. Han følte det som at det var en advarsel fra Gud: "En

dag, når du vet hvem du virkelig er, vil du være lei deg for at du ikke brukte tiden din bedre.” Han reagerte på den tilskyndelsen med å lese Mormons bok flere ganger som tenåring. Han følte seg også veiledet av president David O. McKays bok *Gospel Ideals*, som blant annet, lærte ham hvordan han skulle behandle kvinner riktig, en hengivenhet han ville vise hele sitt liv til sin elskede hustru Kathleen.

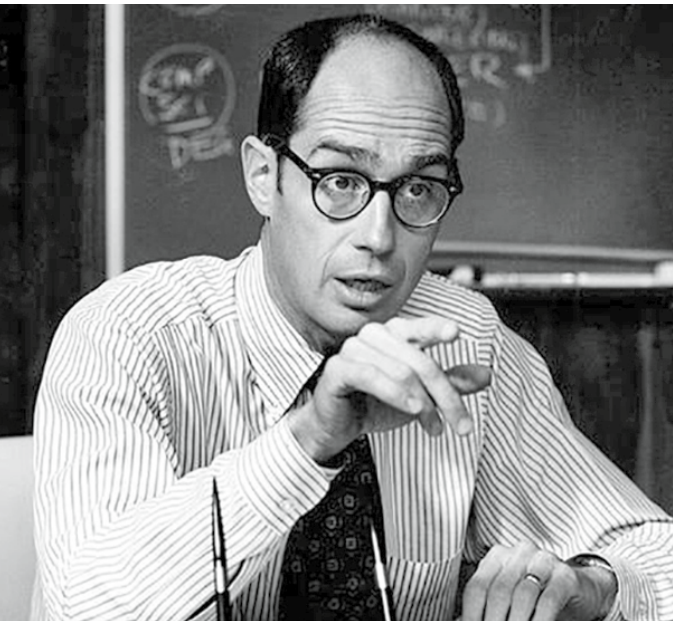
En drøm gikk i oppfyllelse

Siden tidlig i barndommen, var Hals inderligste ønske å gifte seg og stifte familie. Han

Venstre: President Eyring var fakultetsmedlem ved Graduate School of Business ved Stanford University før han ble bedt om å virke som rektor for Rick's College (nå Brigham Young University-Idaho).

Over: President Eyring og hans hustru Kathy ble velsignet med fire sønner og to døtre.

tenkte på sine fremtidige barn så ofte at han hadde allerede gitt dem det felles kallenavnet “rødtoppene,” da han så dem for seg med rødt hår som sin mors.

Denne drømmen begynte endelig å gå i oppfyllelse mens han tjente som rådgiver i distriktspresidentskapet i Boston, et kall i Kirken Hal hadde mens han holdt på med påbyggingsstudier ved Harvard University etter sine

forberedende studier ved University of Utah. Som doktorgradsstudent sommeren i 1960, representerte Hal distriktspresidentskapet på en andakt for unge enslige voksne holdt ved Cathedral of the Pines i den sydvestlige delen av New Hampshire i USA, et velkjent, naturlig utendørs amfiteater i regionen. Under begivenheten så han en ung kvinne kledd i en rød og hvit kjole, og den rene godheten hun utstrålte gjorde sterkt inntrykk på han. Han tenkte “Det er den beste personen jeg noen gang har sett. Hvis jeg kunne være med henne resten av mitt liv, kunne jeg være alt det gode jeg alltid har ønsket å være.”

Den unge kvinnen var Kathleen Johnson fra Palo Alto i California i USA, som ikke hadde tenkt å være i New England den sommeren, men som på grunn av venninnens insistering hadde deltatt på sommerskole sammen med henne på Harvard. Etter utendørsandakten, avtalte Hal å møte Kathy i Kirken en søndag, og ble glad for å høre at hun likte å spille tennis. Hal hadde spilt tennis flere ganger i uken med en venn fra universitetet og var en naturlig god idrettsutøver, så

han tenkte at en tenniskamp ville være ideelt for første stevnemøte, og en måte for ham å gi et fenomenalt inntrykk. Det Kathleen ikke hadde fortalt ham, var at hun hadde vært kaptein på sin videregående skoles tennislag! “Hun feide meg av banen,” klager han fortsatt om kampen. Dette var det første av hans fremtidige hustrus bemerkelsesverdige eksempler på ydmyk livsførsel, for deretter å hjelpe sin ektemann til det samme.

En ny sti

Etter at de giftet seg, og etter Hals endelige utnevning ved fakultet til handelsskolen ved Stanford University, kun noen få måneder før Hal ble avløst som biskop for studentmenigheten i Palo Alto, var det en sen kveld i desember 1970, at Kathy stilte ham et spørsmål tilsynelatende ut av det blå. Mens Hal krøp til sengs etter en krevende dag, lente hun seg over og spurte, “Er du sikker på at du gjør det du burde gjøre for karrieren din?”

Spørsmålet hennes overrasket ham. Alt i livet deres virket perfekt. Fremtiden virket lys

Kalt som apostel i 1995 (over), har president Eyring virket som rådgiver til tre av Kirkens presidenter: Gordon B. Hinckley (høyre), Thomas S. Monson og nå Russell M. Nelson.

Høyre: President Eyring vinker fra sin plass som æresgjest under Days of '47-paraden i 2012 i Salt Lake City, Utah.

og klar, herunder familien Eyrings drømmehjem som Hal nylig hadde skrevet om i dagboken sin. Det skulle inkludere slikt som “et eget rom for prosjekter stort og robust nok til å kunne jobbe på og lagre en kajakk,” og ha “minst fem stikkontakter ved kjøkkenbordet” og “en bod eller et badehus hvor man kan trekke seg tilbake til for å skrive.”

“Hva mener du?” spurte Hal sin kone.

“Kunne du ikke drive med forskning for Neal Maxwell?” spurte hun, med henvisning til den nye skolesjefen i Kirkens skoleverk. Med dette

fikk han virkelig hakeslepp. Han hadde bare møtt Neal A. Maxwell en gang, og han visste at Kathleen aldri hadde møtt ham i det hele tatt. Han prøvde å beskrive for henne hvorfor en slik karriereendring ikke ville være en bra løsning for ham, men likevel insisterte hun på at det minste han kunne gjøre var å be om saken. Dette gjorde han straks, han knelte ved sengen og holdt en kort bønn. Da det ikke kom noe svar, følte Hal at saken var klargjort og sovnet raskt.

Morgenen etter, derimot, mottok Hal to tydelige åndelige tilskyndelser som for alltid ville endre kursen i hans karriere og liv. Han

skrev om begge i dagboken sin: For det første: "Ikke bruk din menneskelige dømmekraft til å eliminere mulighetene som presenteres for deg: Be om alle med et åpent sinn." For det annet: "Gjør jobben som du blir tildelt i Kirken og i ditt yrkesliv så godt du kan, de er forberedelse."

Den første tilskyndelsen kom som en rettesettelse, som Hal fra da av alltid ville leve etter. Etter å ha tidligere takket nei til tre forskjellige jobbtilbud uten å be om dem, kom disse ordene til hans sinn: "Gjør aldri den feilen igjen. Du vet ikke hva som er hva med hensyn til din karriere."

Med denne åndelig veiledningen klar i sinnet, var Hal forberedt når skolesjef Maxwell ringte, mindre enn tre uker

senere, for å avtale et møte med ham i Salt Lake City. Bror Maxwell gikk rett til poenget. "Jeg ønsker å be deg om bli rektor for Ricks College," sa han. Hal svarte at han trengte å be om det. Han gjorde det, og det korte svaret var, "Det er min skole." Resten, som de sier, er historie. Hans tjeneste i Kirken siden da har vært like eksemplarisk som den har vært iøynefallende. Han gikk videre til å tjene som nestleder i Kirkens skoleverk og deretter som skolesjef (to ganger), etterfulgt av kall til Det presiderende biskopsråd, De syttis quorum, De tolv apostlers quorum og som rådgiver til tre av Kirkens presidenter.

Men for Hal var virkelig ikke ett eneste kall i Kirken viktigere enn et annet: "Utfordringene i hvert stadium av livet

kan friste oss til å avslå eller forsømme kall til å tjene Frelseren," har president Eyring sagt. "Noen av disse kallene kan virke uviktige, men *mitt* og min families liv ble forandret til det bedre ved at jeg tok imot et kall til å undervise et diakonenes quorum. Jeg følte disse diakonenes kjærlighet til Frelseren og hans kjærlighet til dem."²

Ett konkluderende paradoks: Jeg kjenner ingen som er mer kritisk til konflikt og som avskyr vold mer enn min venn Henry B. Eyring. Likevel ble han uteksaminert som den beste ROTC-kadetten [en gruppe college-baserte programmer for utdanning av offiserer i reservestyrkene i USAs forsvar] i sin klasse ved University of Utah og tjente

sitt land med utmerkelser i det amerikanske luftforsvaret. Om en måtte dra ut i krig – og vi er helt klart i en som begynte allerede under rådene i himmelen – skulle du ville ønske, først av alt, å bli ledet av en som hatet tanken på krig. Men om det var en (åndelig) krig på gang, ville du trygle lederen om å tenke klart, til og med genialt, for å måle hver

taktiske og strategiske mulighet mot åpenbart lære, og leve etter og søke etter bekreftelse fra Den hellige ånd i enhver beslutning som ble gjort. Et slikt eksepsjonelt forsvar av det hellige i en kamp mot alt vanhellig eller urent demonstrerer kanskje den ultimate renheten i Henry B. Eyrings noen ganger tilsynelatende paradoksale liv. Jeg ville være stolt over å tjene med hans flybesetning, ombord hans slagskip eller i hans skyttergrav. ■

President Eyrings biografi, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, av Robert I. Eaton og Henry J. Eyring, var uvurderlig i forberedelsen av denne artikkelen. Noen av president Eyrings førstehåndsobservasjoner og biografiske bakgrunn kom fra denne kilden.

NOTER

1. Privat korrespondanse, 25. april 2018.
2. Henry B. Eyring, "Til mine barnebarn", *Liahona*, nov. 2013, 69.

Av eldste J. Devn Cornish

Generalautoritet-sytti

Den sanne kirke

“For at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjærning”

Du har nå fått anledning til å lese noen kapitler av bind 1 av Kirkens nye fortellende historie på fire bind: *Hellige: Historien om Jesu Kristi Kirke i de siste dager*. Det er herlig å se hvordan historien om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, fortalt i sin sammenheng av dem som har opplevd den, bygger vår tro og fornyer vårt håp. Vi føler det som et privilegium å kunne frembringe denne historien på en måte som kan bli forstått og verdsatt over hele verden og over hele Kirken.

Inntrykkene man får ved å lese Kirkens historie, avhenger i stor grad av hva man forventer å finne i denne historien. Vi leser i Herrens egen uttalelse at denne Kirken er “den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate” (L&p 1:30). Så det kan virke rimelig å forvente at den sanne kirkes historie skildrer ufeilbarlige ledere, som gjennomfører en rekke åpenbarte instruksjoner på veien mot en fullkommen organisasjon, som nyter allmenn aksept og opplutning. Men det er hverken det Skriftene beskriver eller det vår historie fremstiller, for det å fullkommengjøre Kirken som organisasjon var ikke Herrens hovedhensikt.

Hva er hensikten med Kirken?

Ingen steder i Skriftene, i vår lære eller læresetningene til siste-dagers apostler og profeter er det forkynt at Herrens hensikt er å fullkommengjøre eller frelse Kirken.

Kirkens hensikt er snarere “at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjærning... inntil vi alle når fram til enhet i tro... til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde” (Efeserne 4:12-13). Herrens hovedhensikt er å fullkommengjøre sine hellige. Kirken er til for å støtte dette målet.

Dermed vil vi bli begeistret over det vi finner i vår historie hvis vi forventer at den skal vise hvordan gjenopprettelsesprosessen ikke bare etablerte Herrens sanne kirke på jorden, men også sørget for de erfaringene som kunne hjelpe dens ledere og medlemmer å vokse til fullkommenhet ved å lære av sine triumfer og sine feiltrinn. Deres erfaringer kan styrke vår tro på Gud og Kristus, og hjelpe oss å se hvordan vår deltakelse i denne samme guddommelige ledede prosessen kan forandre og velsigne oss. Med andre ord gir Kirkens historie oss håp om at vi også til slutt kan bli “fullkommengjort i [Kristus]” (Moroni 10:32).

Hva vil det si at dette er den sanne kirke?

Hvis tidligere ledere og medlemmer var i stand til å opprette Jesu Kristi kirke, selv om deres innsats noen ganger var ufullkommen, og hvis de noen ganger gjorde feil, hva betyr det da når vi sier at dette er den sanne kirke? Det betyr at vi kan ha full tillit til gyldigheten av den gjengitte prestedømsmyndigheten, de frelsende ordinansene, den åpenbarte læren, Skriftene og de samlede quorumene

av De tolv apostler og Det første presidentskap. Det betyr at vi kan vite at Frelseren selv leder Kirken, og at Den hellige ånd vil bære vitnesbyrd for alle oppriktige sannhetssøkere om at disse tingene er sanne. Det betyr at ved å prøve å holde paktene forbundet med ordinansene og stadig omvende seg, kan til og med ufullkomne, men oppriktige mennesker som du og jeg, få leve i celestial herlighet sammen med Gud og Kristus og vår familie for alltid, på grunn av Jesu Kristi forsoning.

Det er et privilegium å få presentere denne fortellende historien om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og vi oppfordrer deg til å fortsette å lese resten av serien etter hvert som bøkene kommer ut. Den er tro mot opp-tegnelsene og opplysningene som er tilgjengelige. Vi er overbevist om at en ærlig lesning av denne historien vil styrke vår tro på vår himmelske Faders kjærlighet og kraften i Jesu Kristi forsoning, vil styrke vårt vitnesbyrd

om den guddommelige veiledningen bak profeten Joseph Smith og gjenopprettelsen, og kan gi oss håp om at også vi vil motta alle velsignelsene De har lovet de trofaste. ■

Eldste Cornish virket som nestleder ved Kirkehistorisk avdeling da denne artikkelen ble skrevet.

Kapittel 7 av *Hellige* finnes i følgende artikkel. Hele den første boken er tilgjengelig på trykk på 14 språk fra store.lds.org og kostnadsfritt i Gospel Library-appen og på Internett på saints.lds.org. Den er også tilgjengelig på engelsk, spansk og portugisisk på populære e-bok og lydbok-plattformer.

For å lære mer om inspirerende hendelser i Kirkens historie, kan du delta på den verdensomspennende andakten, Ansikt til ansikt med eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum 9. september 2018. Du finner detaljer på YSAface2face.lds.org, og her kan du også sende inn spørsmål på forhånd.

Kapittel 7

Medtjenere

Dette er kapittel 7 av en ny fortellende historie om Kirken på fire bind med tittelen Hellige: Historien om Jesu Kristi kirke i de siste dager. Boken er tilgjengelig på trykk på 14 språk, under Kirkens historie i Gospel Library-appen og på Internett på hellige.lds.org/nor. De foregående kapitlene er publisert i tidligere numre, og er tilgjengelige på 47 språk i Gospel Library-appen og på saints.lds.org.

Våren i 1829 var kald og våt langt inn i mai. Mens gårdbrukere i området rundt Harmony holdt seg innendørs, og utsatte våronna til været ble bedre, oversatte Joseph og Oliver så mye av opptegnelsen som de kunne.¹

De hadde kommet til en beretning om det som skjedde blant nephittene og lamanittene da Jesus døde i Jerusalem. Den fortalte om kraftige jordskjelv og stormer som ødela folket og forandret formen på landet. Noen byer sank ned i bakken, mens andre brant ned. Lyn flerret himmelen i flere timer og solen forsvant, og innhyllet de overlevende i tykt mørke. I tre dager ropte folket ut, og sørget over sine døde.²

Endelig gjennomtrengte Jesu Kristi stemme dysterheten. “Vil dere ikke nå vende tilbake til meg,” spurte han, “og angre deres synder og omvende dere så jeg kan helbrede dere?”³ Han lettet mørket og folket omvendte seg. Snart hadde mange samlet seg ved templet på et sted kalt Overflod, der de snakket om de utrolige forandringene i landet.⁴

Mens folket snakket med hverandre, så de Guds Sønn stige ned fra himmelen. “Jeg er Jesus Kristus,” sa han, “som profetene vitnet om skulle komme til verden.”⁵ Han ble hos dem en tid, underviste dem i sitt evangelium, og befalte dem å bli døpt ved nedsenkning til syndenes forlatelse.

“Hver den som tror på meg og blir døpt, skal bli frelst,” erklærte han. “Det er de som skal arve Guds rike.”⁶ Før han steg opp til himmelen, ga han rettferdige menn myndighet til å døpe dem som trodde på ham.⁷

David ville dra til Harmony umiddelbart, men faren hans minnet ham om at han hadde to dagers tungt arbeid som han måtte gjøre før han kunne dra. Det var våronn, og David måtte pløye åtte hektar og gjødsle jorden med kalk for å få hveten deres til å vokse. Faren hans sa at han burde be først for å finne ut om det var absolutt nødvendig å dra nå.

David hørte på farens råd, og mens han ba, følte han Ånden si til ham at han skulle gjøre ferdig arbeidet hjemme før han dro til Harmony.

Neste morgen gikk David ut til åkrene og så rader med mørke furer på marken som hadde vært upløyd kvelden før. Da han undersøkte åkrene nærmere, så han at omtrent to og et halvt hektar hadde blitt pløyd om natten, og at ploget sto og ventet på ham ved den siste raden klar for at han skulle fullføre jobben.

Davids far var forbløffet da han fant ut hva som hadde skjedd. “Det må være en styrende hånd i dette,” sa han, “og jeg tror det er best du drar ned til Pennsylvania så snart du har spredd kalken.”

David arbeidet hardt for å pløye den delen av åkrene som gjensto og forberede jorden til vellykket såing. Da han var ferdig, spente han vognen sin til et sterkt hestespann og la i vei til Harmony tidligere enn forventet.¹⁶

Så snart Joseph, Emma og Oliver hadde flyttet til Fayette, fikk Davids mor hendene fulle. Mary Whitmer og hennes mann Peter, hadde allerede åtte barn i alderen femten til tredve år, og de få som ikke fremdeles bodde

hjemme, bodde like i nærheten. Å dekke deres behov fylte Marys dager med arbeid, og tre husgjester krevde enda større innsats. Mary hadde tro på Josephs kall og klaget ikke, men hun ble trett.¹⁷

Varmen i Fayette den sommeren var trykkende. Mens Mary vasket klær og forberedte måltider, dikterte Joseph oversettelsen i et rom ovenpå. Oliver skrev vanligvis for ham, men av og til skrev Emma eller en i familien Whitmer også.¹⁸ Noen ganger, da Joseph og Oliver var trette av påkjenningen med å oversette, kunne de gå ut

til en dam like i nærheten og kaste flyndresten.

Mary hadde liten tid til å slappe av selv, og tilleggsarbeidet og anstrengelsen som var lagt på henne var tung å bære.

En dag, mens hun var ute ved fjøset der kyrne ble melket, så hun en gråhåret mann med en ryggsekk slengt over skulderen. Hans plutselige tilstedeværelse skremte henne, men da han kom nærmere, snakket han til henne med en vennlig stemme som beroliget henne.

“Mitt navn er Moroni,” sa han. “Du er blitt svært sliten av alt det ekstra arbeidet du må gjøre.” Han tok av seg ryggsekken, og Mary så på mens han begynte å åpne den.¹⁹

“Du har vært svært trofast og flittig i dine anstrengelser,” fortsatte han. “Det er derfor passende at du skal få et vitne slik at din tro kan bli styrket.”²⁰

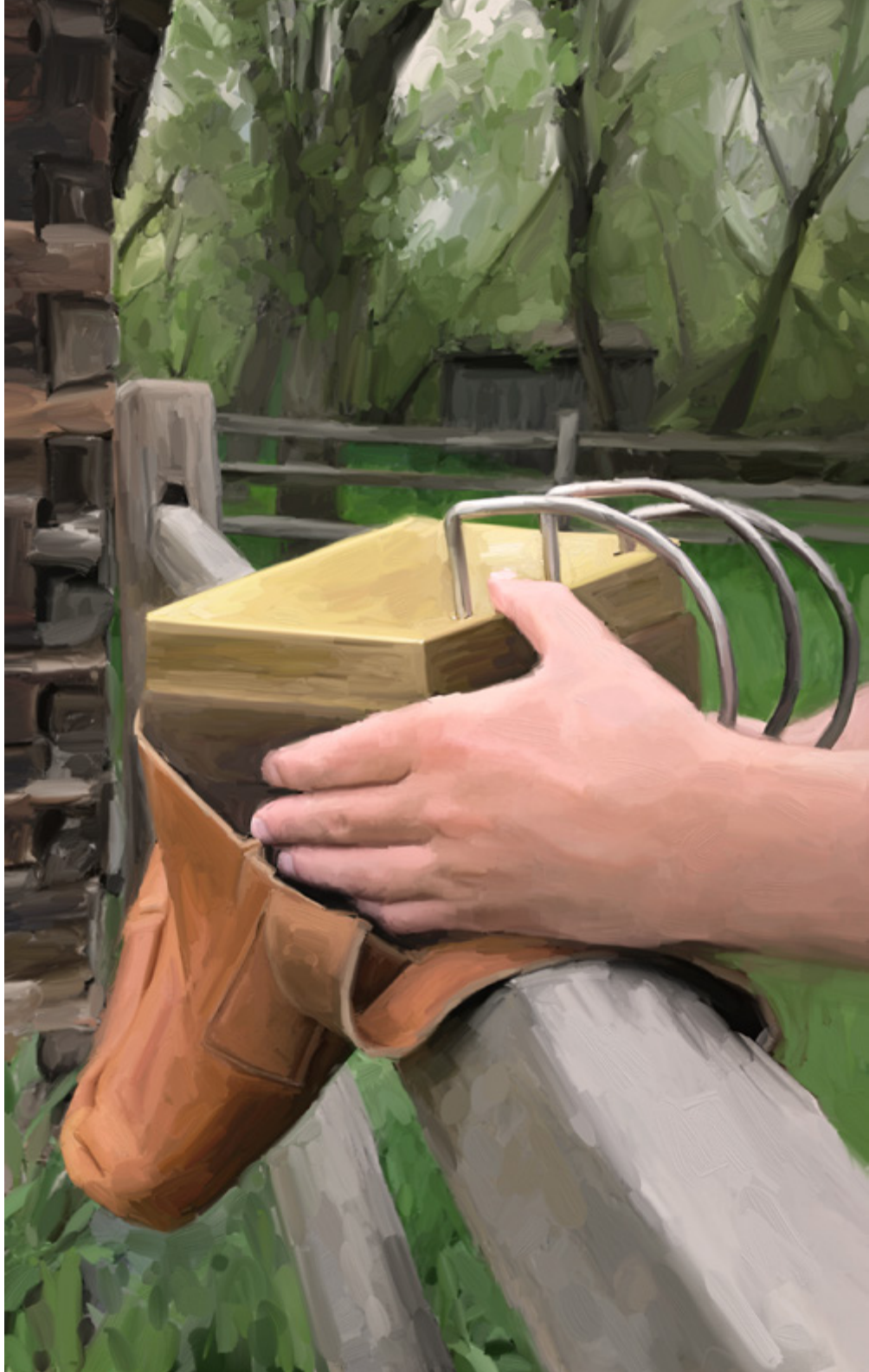
Moroni åpnet ryggsekken og tok ut gullplatene. Han holdt dem foran henne og vendte sidene slik at hun kunne se skriftegnene på dem. Etter at han hadde vendt den siste siden, oppfordret han henne til å være tålmodig mens hun bar den ekstra byrden litt til. Han lovet at hun ville bli velsignet for det.²¹

Den gamle mannen forsvant like etter, og Mary ble alene. Hun hadde fortsatt arbeid å gjøre, men det bekymret henne ikke lengre.²²

På familien Whitmers gård oversatte Joseph raskt, men noen dager var utfordrende. Tankene hans kunne vandre til

andre saker, og han klarte ikke å fokusere på åndelige ting.²³ I familien Whitmers lille hus var det alltid travelt og fullt av forstyrrelser. Å flytte dit betød at han og Emma hadde gitt fra seg det privatlivet de hadde kunnet nyte i Harmony.

En morgen, mens han gjorde seg klar til å oversette, ble Joseph opprørt over Emma. Senere, da han kom opp til

Oliver og David i rommet ovenpå der de arbeidet, kunne han ikke oversette en stavelse.

Han forlot rommet og gikk ut i hagen. Han ble borte i omtrent en time, og ba. Da han kom tilbake, ba han Emma om unnskyldning og ba om tilgivelse. Han begynte deretter å oversette som vanlig.²⁴

Han oversatte nå den siste delen av oppteignelsen, kjent som Nephis mindre plater, som faktisk ville være begynnelsen av boken. De små platene inneholdt en historie lik den han og Martin hadde oversatt og mistet, om en ung mann som het Nephi, og hans familie som Gud hadde ledet fra Jerusalem og til et nytt, lovet land. De forklarte opprinnelsen til oppteignelsen og de tidlige uoverensstemmelsene mellom nephittene og lamanittene. Det som hadde større betydning, var at de bar vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans forsoning.

Da Joseph oversatte skriften på den siste platen, fant han ut at den forklarte formålet med oppteignelsen og ga den en tittel, Mormons bok, etter den fordums profet-historikeren som hadde satt sammen boken.²⁵

Siden begynnelsen av oversettingen av Mormons bok, hadde Joseph lært mye om sin fremtidige rolle i Guds verk. På dens sider gjenkjente han grunnleggende læresetninger som han hadde lært fra Bibelen så vel som ny sannhet og innsikt om Jesus Kristus og hans evangelium. Han avdekket også skriftsteder om de siste dager som profeterte om en utvalgt seer ved navn Joseph, som skulle bringe frem Herrens ord og gjengi kunnskap og pakter som var gått tapt.²⁶

Fra oppteignelsen lærte han at Nephi utdypet Jesajas profeti om en forseglet bok som lærde menn ikke kunne lese. Da Joseph leste profetien, tenkte han på Martin Harris' intervju med professor Anthon. Det bekreftet at bare Gud kunne frembringe boken ut av jorden og opprette Kristi kirke i de siste dager.²⁷

Mens Joseph og vennene hans gjorde oversettelsen ferdig, begynte de å tenke på et løfte som Herren hadde gitt i Mormons bok og i sine åpenbaringer om å vise platene til tre vitner. Josephs foreldre og Martin Harris besøkte gården til familien Whitmer fra tid til annen, og en morgen ba Martin, Oliver og David Joseph om å la dem få være de tre vitnene. Joseph ba, og Herren svarte og sa at hvis de helhjertet satte sin lit til ham og forpliktet seg til å vitne om sannheten, kunne de få se platene.²⁸

“Du må ydmyke deg for Gud idag,” sa Joseph spesielt til Martin, “og om mulig få tilgivelse for dine synder.”²⁹

Senere den dagen ledet Joseph de tre mennene inn i skogen nær familien Whitmers hjem. De knelte ned, og hver av dem ba etter tur om å bli vist platene, men ingenting skjedde. De forsøkte en gang til, men fortsatt skjedde det ingenting. Til slutt reiste Martin seg og gikk

bort, og sa at han var grunnen til at himlene forble lukket.

Joseph, Oliver, og David begynte å be igjen, og snart kom en engel til syne i et strålende lys over dem.³⁰ Han hadde platene i hendene sine og vendte dem om én etter én, og viste mennene tegnene som var gravert på hver side. Et bord kom til syne ved hans side, og på den var gjenstander fra fordums tid som var beskrevet i Mormons bok: uttyderne, brystplaten, et sverd og det mirakuløse kompasset som hadde veiledet Nephis familie fra Jerusalem og til det lovede land.

Mennene hørte Guds røst erklære: “Disse platene er blitt åpenbart ved Guds kraft, og de er blitt oversatt ved Guds kraft. Oversettelsen av dem som dere har sett, er korrekt, og jeg befaler dere å bære vitnesbyrd om det dere nå ser og hører.”³¹

Da engelen forlot dem, gikk Joseph lengre inn i skogen og fant Martin på sine knær. Martin sa at han ennå ikke hadde mottatt et vitne fra Herren, men at han fortsatt ønsket å se platene. Han spurte Joseph om han kunne be

Moroni holdt gullplatene foran Mary Whitmer og bladde gjennom sidene slik at hun kunne se det som var skrevet på dem.

14. Joseph Smith History, 1838-56, volume A-1, 18, i *JSP*, H1:296 (utkast 2).
15. "Mormonism", *Kansas City Daily Journal*, 5. juni 1881, 1; Dickinson, *New Light on Mormonism*, 250; "The Book of Mormon", *Chicago Tribune*, 17. des. 1885, 3; Joseph Smith History, 1838-56, volume A-1, 21, i *JSP*, H1:306 (utkast 2).
16. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [8]; Orson Pratt og Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7.-8. sep. 1878, [10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, utkast, Joseph F. Smith, Papers, Kirkens historiske bibliotek; Cook, *David Whitmer Interviews*, 26-27.
17. Orson Pratt og Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7.-8. sep. 1878, [10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, utkast, Joseph F. Smith, dokumenter, Church History Library.
18. James H. Hart, "About the Book of Mormon", *Deseret Evening News*, 25. mars 1884, [2].
19. Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates", 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historiske opptegnelser*, okt. 1888, 621.
20. Orson Pratt og Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7.-8. sep. 1878, [10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, utkast, Joseph F. Smith, dokumenter, Church History Library.
21. Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates", 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historiske opptegnelser*, okt. 1888, 621.
22. [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historiske opptegnelser*, okt. 1888, 621; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7-8, 1878, [10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17. sep. 1878, utkast, Joseph F. Smith, dokumenter, Church History Library; Stevenson, *Journal*, 23. des. 1877.
23. Whitmer, *Address to All Believers in Christ*, 30.
24. "Letter from Elder W. H. Kelley", *Saints' Herald*, 1. mars 1882, 68; se også Bushman, *Rough Stone Rolling*, 77.
25. Joseph Smith History, 1838-56, volume A-1, 34, i *JSP*, H1:352-54 (utkast 2). **Emne:** Book of Mormon Translation [Oversettelsen av Mormons bok]; Gold Plates [Gullplatene]
26. 2 Nephi 3:7-19.
27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, [5], i *JSP*, H1:15; 2 Nephi 26:16; 27:15-21.
28. Lære og pakter 17 (Revelation, June 1829-E, på josephsmithpapers.org); Lære og pakter 5:11-18 (Revelation, Mar. 1829, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838-56, volume A-1, 23, i *JSP*, H1:314-17 (utkast 2).
29. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [11].
30. Joseph Smith History, 1838-56, volume A-1, 24-25, i *JSP*, H1:316-18 (utkast 2).
31. "Letter from Elder W. H. Kelley", *Saints' Herald*, 1. mars 1882, 68; Joseph Smith History, 1838-56, volume A-1, 24-25, i *JSP*, H1:316-20 (utkast 2); "Testimony of Three Witnesses", i Mormons bok, 1830-utgaven, [589]. **Emne:** Witnesses of the Book of Mormon[Vitner til Mormons bok]
32. Joseph Smith History, 1838-56, volume A-1, 25, i *JSP*, H1:320 (utkast 2).
33. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 8, [11]; bok 9, [1].
34. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 9, [1]; 2 Nephi 27:14.
35. "Testimony of Eight Witnesses", i Mormons bok, 1830-utgaven, [590]. **Emne:** Witnesses of the Book of Mormon[Vitner til Mormons bok]
36. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 9, [2].

MIN NOTATBOK FOR KONFERANSEN

Generalkonferansen april 2018

PRESTEDØMMET ELLER PRESTE- DØMSBÆRERE

“Det melkisedekske prestedømme er ikke en status eller en merkelapp. Det er en guddommelig kraft som betros bærerne for å bruke det til fordel for Guds arbeid for hans barn. Vi skulle alltid huske at menn som bærer prestedømmet, ikke er ‘prestedømmet’. Det er ikke riktig å snakke om ‘prestedømmet og kvinnene’. Vi skulle snakke om ‘bærerne av prestedømmet og kvinnene.’ ”

President Dallin H. Oaks, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Prestedømmets krefter”, *Liahona*, mai 2018, 65.

Dykk dypere

OMSORGSTJENESTE

På generalkonferansen talte mange av våre ledere om omsorgstjeneste. Når du studerer de nyligst avholdte talene, se om du kan identifisere egenskaper ved omsorgstjeneste. Her er noen taler for å hjelpe deg i gang:

- Henry B. Eyring, “Så hans Ånd kan være hos deg”, *Liahona*, mai 2018, 86-89
- Henry B. Eyring, “Inspirert omsorgstjeneste”, *Liahona*, mai 2018, 61-64.
- Jeffrey R. Holland, “Være til hjelp for [dem] og styrke dem”, *Liahona*, mai 2018, 101-3.
- Jean B. Bingham, “Omsorgstjeneste på Frelserens måte”, *Liahona*, mai 2018, 104-7.

EN PROFET

STÅR IKKE
MELLOM
DERE OG

FRELSEREN.

HAN STÅR SNARERE
ved siden av dere

OG

viser vei til

FRELSEREN.

Eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum,
“Guds profet”,
Liahona, mai 2018, 27.

Svar på spørsmål

KAN JEG VIRKELIG LEGGE MINE SYNDER BAK MEG OG BLI TILGITT?

“[Frelseren] la ned sitt liv og tok det opp igjen.

Han gjorde dette for alle som tror på ham.

Han gjorde dette for alle som ikke tror på ham.

Han gjorde dette til og med for dem som håner, spotter og forbanner hans navn...

På grunn av Jesus Kristus, vil vi stå opp fra dødens fortvilelse...

På grunn av Jesus Kristus, kan våre synder ikke bare bli visket ut, de kan bli glemt.”

Eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum, “Se det menneske!”
Liahona, mai 2018, 108, 109.

Oppfordring: Hvilke spørsmål hadde du som ble besvart av noe du hørte på konferansen? Del dine erfaringer på vår Facebook-side: facebook.com/liahona.

DETAJU FRA WHERE HAVE THEY TAKEN HIMP AV J. KIRK RICHARDS, BILDE AV EN NOTATBOK OG JORDEN FRA GETTY IMAGES

Hva skal jeg gjøre?

**PRØVE UT PROFETENS
UNDERVISNING**

Jeg ble rørt av president Nelsons budskap på konferansen om at Gud ønsker å snakke med meg og fortelle meg hva Han vil at jeg skal gjøre. I dag tenkte jeg å prøve det ut. Jeg ba om at jeg kunne være til hjelp for noen i dag. Etter lunsj måtte jeg fylle bensin på bilen. Jeg fikk en tanke om at jeg måtte kjøpe bensin til noen. Litt skeptisk tenkte jeg: "Vi får se." Jeg begynte å fylle min egen bensin. En minibuss kjørte opp ved siden av meg, og en dame kom ut sammen med sin

sønn. Hun tok frem håndvesken sin og begynte å rote gjennom den.

Jeg var ferdig å fylle da jeg hørte henne si litt engstelig: "Unnskyld meg." Jeg snudde meg og så et bekymret uttrykk i ansiktet hennes.

Jeg fortalte henne at jeg skulle kjøpe bensin til noen i dag. "Er denne noen deg?" Overrasket, begynte hun å gråte. "Det er noen som passer på deg i dag", sa jeg. Jeg gikk rundt pumpen og satte inn kredittkortet mitt. Etterpå gikk jeg tilbake til bilen min og kjørte av gårde med en absolutt forsikring om at det er noen der oppe som passer på meg også. Takk Gud for profeten!"

– Jonathan Bensons historie, delt på *Liahonas* Facebook-side

Grunn på dette...
**HVA VILLE JEG GJØRE HVIS JEG
VISSTE AT JEG BARE HADDE
ÉN DAG TIL Å LEVE?**
Se eldste Taylor G. Godoy i De sytti, "En dag til",
Liahona, mai 2018, 34-36.
Del dine tanker på *Liahonas* Facebook-side,
eller skriv dem ned i dagboken din!

Har du en opplevelse du ønsker å dele med andre? Send inn historien din på liahona.lds.org, eller del den på vår Facebook-side.

Konferansennummer!

103 221

**MISJONÆRER ER FOR
TIDEN PÅ MISJON:**

67 049 på heltidsmisjon

36 172 på Kirkens
tjenestemisjon

7

Det ble kjentgjort nye templer som vil bli bygget på følgende steder: Salta, Argentina; Bengaluru, India; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filippinene; Utah, USA; Virginia, USA og en storby i Russland som ennå ikke er bestemt. Se kartet over.

KRAFTEN I TRO OG familie- historier

Vi blir mer standhaftige i møte med prøvelser når vi er kjent med utfordringene som våre egne forfedre sto overfor.

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

Rosalene Pacini har alltid følt et spesielt bånd til sin tipp-oldemor, Elizabeth Xavier Tait, på grunn av de trosfylte historiene Rosalene vokste opp med. Historiene om Elizabeths tillit til Herren da hun reiste fra Bombay til Liverpool til Sion, så vel som hennes utholdenhet gjennom hjerteskjærende prøvelser, vekket Rosalenes fantasi som ung pike.

Disse historiene spilte også en rolle når det gjaldt å forberede Rosalene til å utvikle og stole på den samme slags tro når hun opplevde lignende utfordringer i sitt eget liv.

HUN FORLOT SITT HJEM OG MISTET FAMILIEMEDLEMMER

Elizabeth, 1850-tallet, Bombay i India

Elizabeth Xavier var en velutdannet ung kvinne som levde et behagelig liv i en velstående adelsfamilie i India. Men livet tok en krevende vending i 1850 da hun giftet seg med William Tait, en drillmester i det britiske Sjøforsvaret som hadde blitt døpt av eldste Parley P. Pratt i Skottland.

Elizabeths familie mislikte sterkt at hun ble døpt. Påkjenningen med anstrengte forhold ble etterfulgt av tragedien ved at hun mistet sin første sønn til kolera. Deretter, da hun var åtte måneder på vei, men lengtet etter å få være sammen med de hellige og bli en evig familie, sendte Elizabeth William og deres andre sønn av sted for å forberede et hjem til familien i Sion.

Etter at barnet ble født, tryglet Elizabeths familie henne om å gi avkall på sin mann og sin religion og bli hos dem. Hun var imidlertid urokkelig i sin beslutning om å følge Frelseren, og forlot sin familie og sitt hjemland for alltid da hun seilte til Liverpool i England.

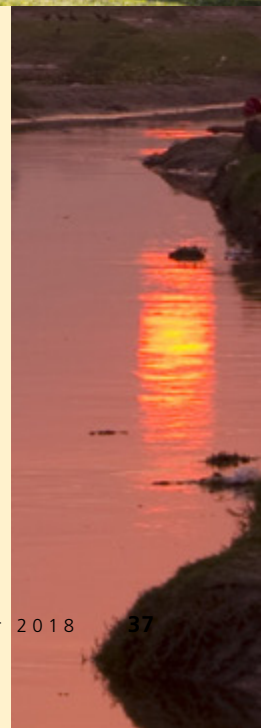
Rosalene, 2003, Colorado i USA

Rosalene vokste opp som det yngste barnet i en stor familie i Enterprise, et lite tettsted i Syd-Utah i USA. Hun fikk mange muligheter til å se kraften i tro på Jesus Kristus mens hun bodde hjemme og da hun var på misjon. Etter å ha giftet seg i templet, tok Rosalene fatt på sin egen vitnesbyrd-utviklende reise da hennes mann begynte en karriere som skulle føre henne stadig lenger hjemmefra.

Etter å ha flyttet til delstaten Colorado, fulgte Rosalene på avstand med mens moren kjempet mot kreft til hun døde noen år senere.

“Jeg skulle gjerne ha bodd i hjembyen min ved siden av mor og far hele livet,” sier hun. “Det var hjerteskjærende da jeg måtte bli voksen og flytte bort. Å miste mor var knusende. Det går fremdeles ikke en eneste dag uten jeg savner henne.

“Jeg må tro at det var dager da Elizabeth hadde forferdelig hjemlengsel. Men hun trodde på Jesus Kristus og lot hans kraft virke i sitt liv. Det var nok til å hjelpe henne gjennom det. Den samme kraften har hjulpet meg når jeg stoler på min himmelske Fader for å få styrke, uavhengig av om min jordiske familie er i nærheten eller ikke.”

DØDENS BRODD

Elizabeth, 1856, Liverpool i England

På den lange sjøreisen fra India til England, ble Elizabeths nyfødte datter alvorlig syk. Hun døde og ble begravet i Liverpool. Elizabeth sa senere at det å miste barnet sitt var så vondt at hun ikke visste om hun kunne fortsette. Fortvilet og alene, men oppmuntret av eldste Franklin D. Richards i De tolv apostlers quorum, som var president for Den europeiske misjon, seilte Elizabeth til Boston i Massachusetts.

Rosalene, 2006, New York i USA

Kort tid etter at bror og søster Pacini flyttet sin voksende familie til New York, fikk Rosalene premature rier. Legene vurderte keisersnitt fordi barnets hjertefrekvens fortsatte å falle. Men da pulsen normaliserte seg, dro familien lettet hjem.

På en oppfølgingsundersøkelse noen dager senere fant ikke legen noen puls. Den lille gutten deres ble forløst noen timer senere – dødfødt.

“Det var hjerteskjærende å miste barnet mitt,” sier Rosalene. “Jeg har aldri følt meg så tom som jeg gjorde etter at de tok den lille kroppen hans fra armene mine.”

Familien reiste til Utah for å begrave ham ved siden av Rosalenes mor. I ukene etter orket ikke Rosalene å reise derfra og gå videre med livet.

“Nå tror jeg at jeg forstår litt av hvorfor Elizabeth lurte på om hun kunne fortsette,” sier Rosalene. “Men det gjorde hun. Vi kan alle komme til å oppleve dette på et eller annet tidspunkt i livet. Men vi kan ikke stoppe. Vi går videre ved å stole mer på vår Frelser enn vi gjorde før, og til slutt ser vi miraklene som har omgitt oss hele tiden.”

ALLTID FREMAD, AV JOSEPH BRICKEY

LIVETS VINTRE

Elizabeth, 1856, Iowa i USA

Etter å ha krysset et hav befant Elizabeth seg i en helt ny kultur. Hun reiste med tog til Iowa i enden av den vestgående jernbanen på den tiden. Elizabeth kom dit i juli 1856, og sluttet seg til Willies håndkjerrekompani.

Lidelsene som Willies og Martins håndkjerrekompanier opplevde, er veldokumenterte. Kompaniene dro ut sent på året og ble fanget i en tidlig vinter i Rocky Mountains. Iskalde og med lite mat, døde over 200.

Blant redningspatruljen som ble sendt ut av president Brigham Young, var Elizabeths mann, William. Paret ble gjenforenet i dyp snø og iskald vind.

Etter å ha kommet seg i Salt Lake City, avsluttet paret sin reise i Cedar City, bare noen få kilometer fra der Rosalenes reise begynte.

Rosalene, 2007, Hong Kong i Kina

I likhet med Elizabeth mange generasjoner tidligere, måtte Rosalene snart krysse et hav for å bosette seg i en ukjent kultur da hennes mann tok imot en stilling i Hong Kong.

“Noen trives med forandring og eventyr, men det ble nesten for mye for meg,” sier Rosalene.

Igjen fant hun styrke i sin Frelser og i Guds plan for henne. Med støtte fra sin familie og kjære søstre i menigheten, begynte Rosalene å elske og verdsette sine nye omgivelser og erfaringer.

ANDRE HAR GÅTT DENNE VEIEN FØR

Når vi prøver å følge Jesus Kristus, reiser vi alle gjennom prøvelser – våre egne sletter og hav å krysse, og harde vintre å takle. Men andre har gått denne veien før. Vi kan finne håp og styrke i deres historier om tillit til Frelseren.

Rosalene vet at hun trolig bare er midt i sin reise, men etter å ha sett det fulle omfanget av Elisabeths historie, kan hun ikke annet enn å overveie slutten på sin egen.

“Kanskje jeg har noen av Elisabeths egenskaper, og kanskje ikke. Men jeg håper at når mine barn ser mitt liv, vil de se likheter – at vi begge var trofaste til enden, og at vi har latt våre prøvelser forme oss til å bli mer lik vår Frelser.”

Når hun vet hvilken styrke hun har fått fra dem som har gått veien før, overleverer Rosalene disse historiene til sine barn.

“Når vi kjenner historiene deres, vet vi at de gjorde vanskelige ting,” sier Rosalene. “Og vi vet grunnen og motivasjonen. Nå er det min tur til å bære denne tradisjonen med tro på Jesus Kristus og hengivenhet til hans evangelium, og overføre den til mine egne barn.” ■

Historiene om forfedrene deres har styrket troen til Rosalene Pacini og hennes familie.

SLEKTHISTORIER I SKRIFTENE

Studier viser at barn blir mer motstandsdyktige mot livets utfordringer når de er kjent med historiene om utfordringer som deres egne forfedre opplevde.¹

I Mormons bok så også Helaman hvilken kraft som lå i å knytte sine barn til slekthistorier som hadde blitt overlevert både skriftlig og muntlig. Han fortalte sine sønner:

“Se, jeg har gitt dere de samme navn som våre første foreldre som kom ut av Jerusalems land, og dette har jeg gjort for at dere, når dere minnes deres egne navn, også kan huske dem, og når dere husker dem, kan huske deres gjerninger, og når dere husker deres gjerninger, kan vite at det er sagt og også skrevet at de var gode.

Derfor, mine sønner, vil jeg dere skal gjøre det som er godt, så det kan bli sagt og også skrevet om dere slik det er blitt sagt og skrevet om dem” (Helaman 5:6-7).

NOTER

1. Se Robyn Fivush, “Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves”, *Psychology Today*, 2. feb. 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

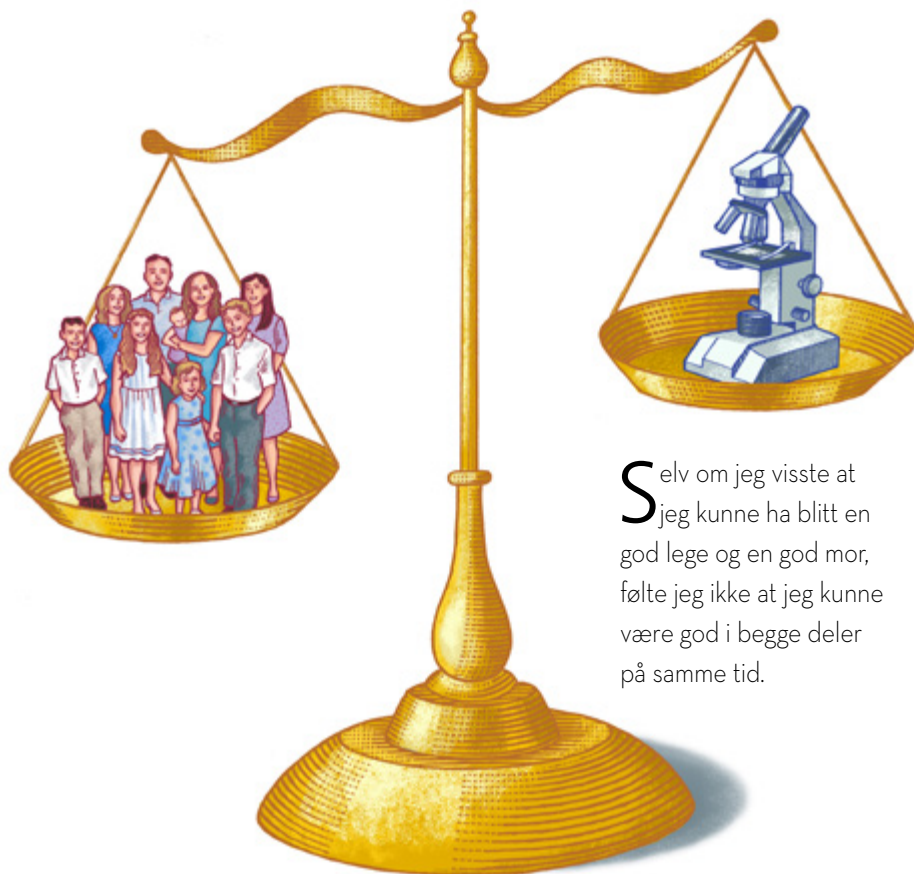
JEG MÅTTE "SETTE TIL" DET LIVET JEG HADDE PLANLAGT

Da jeg var seks eller syv år gammel, visste jeg at jeg ønsket å bli oseanograf. Jeg fokuserte på målet mitt, arbeidet hardt og kom inn på en god skole. Jeg tok noen kurs i zoologi og elsket det. Men da jeg kom videre i mine studier, ble jeg fascinert av menneskekroppen, særlig på cellenivå. Jeg bestemte meg for å bli patolog.

Snart møtte jeg min fremtidige mann, og vi bestemte oss for å gifte oss. Å ha en familie var alltid en del av planen, men selv om jeg visste at jeg kunne være en god lege og en god mor, følte jeg ikke at jeg kunne være god i begge deler på samme tid. Fordi familien står sentralt i Herrens frelsesplan, bestemte jeg meg for å bli mor først. Jeg tenkte at når barna begynte på skolen, kunne jeg sette meg på skolebenken igjen selv.

Da mitt yngste barn begynte i barnehagen, innledet jeg søknadsprosessen til et doktorgradsprogram i ernæringsstudier ved University of Texas i Austin. Like før jeg sendte inn søknaden, fant jeg ut at jeg uventet var gravid med mitt syvende barn. Jeg var i 40-årene, og når dette barnet skulle begynne på skolen, ville jeg være nesten 50.

“Litt sent å starte en ny karriere som krever omfattende utdanning,” tenkte jeg.

Selv om jeg visste at jeg kunne ha blitt en god lege og en god mor, følte jeg ikke at jeg kunne være god i begge deler på samme tid.

Plutselig så jeg mitt livs karriere-drømmer falle i grus rundt meg.

Da jeg begynte å fortvile, kom følgende skriftsted til mitt sinn og mitt hjerte: “Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner” (Johannes 15:13). Jeg hadde alltid tenkt at dette skriftstedet betydde at én person dør for en annen, men nå betyr det så mye mer.

Jeg innså at den største kjærligheten jeg kunne vise, var å “sette til” det livet jeg hadde planlagt for meg selv, og vie min tid og energi til å oppdra mine barn. Jeg følte at for meg var dette det Herren ønsket at jeg skulle gjøre. Ja, jeg kunne ha hjulpet mange som lege, men jeg vet også at den største evige innflytelsen jeg kan ha, er på mine egne barn. ■
Jeannette Cox, Texas i USA

JETLAG OG VISDOMSORDET

Flere ganger i året krever jobben min at jeg reiser fra Taiwan til San Francisco i California for opplæring. Problemet med å reise mellom disse to stedene er tidsforskjellen på 15 timer. Jetlag fikk meg til å ønske å sove om dagen, og holdt meg våken hele natten.

Kolleger fra hele verden deltar på disse opplæringsmøtene. De fortalte meg at de taklet jetlag ved å drikke kaffe for å holde seg våkne og rødvin for å få sove.

Noen kolleger tilbød meg disse drikkene, men jeg sa høflig at jeg var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og hadde lovet Herren at jeg ikke ville drikke vin eller kaffe. Noen ertet meg og sa at disse budene gjorde livet mitt vanskeligere. Noen ganger følte det som å bli spottet av menneskene i den store og rommelige

bygningen i Lehis drøm (se 1 Nephi 8:26-27).

Etter hvert begynte imidlertid det å holde Visdomsordet å føles som en kjedelig byrde. Under en søvnløs natt skjønte jeg at min tro begynte å svekkes. Heldigvis sendte min hustru meg en melding den dagen som oppmuntret meg til å holde fast ved troen, stole på Gud og holde hans bud uavhengig av omstendighetene. Med hennes oppmuntring begynte jeg å be om hjelp, og begynte å betrakte ting annerledes.

En gang la jeg merke til at en venn drakk to kopper kaffe. Jeg spurte ham om den andre koppen.

“Én kopp er ikke sterk nok til å holde meg våken lenger,” svarte han.

Jeg ble overrasket da jeg la merke til at det samme gjaldt for dem som drakk vin. De måtte drikke mer for å få sove. Noen ganger forsov de seg til og med fordi de drakk for mye.

Da jeg så at kollegene mine ble stadig mer avhengige av alkohol og kaffe, innså jeg hvor viktig det er å holde Guds bud. Hvis jeg hadde valgt å bryte Visdomsordet, kunne jeg ha vært i samme båt.

Jetlagen min er ikke helt borte, men den har blitt bedre. En morgen våknet jeg etter en god natts søvn og så soloppgangen. Da solstrålene skinte gjennom vinduet, innså jeg at jeg, med vår himmelske Faders hjelp, kan takle enhver prøvelse, uansett hvor stor eller liten. Jeg må bare fortsette å adlyde, holde min tro sterk og holde ut til enden. ■

Andrew Lee, Ny Taipei, Taiwan

Å holde Visdomsordet begynte å føles som en kjedelig byrde helt til jeg la merke til en kollega som måtte drikke to kopper kaffe for å holde seg våken.

ETTER ORKANEN MARIA

Min familie og jeg flyttet til øya Dominica i Karibien i august 2016. Vi forelsket oss straks i øyas skjønnhet, kultur og folk. Vi gikk i den lokale grenen og lærte mye av medlemmene der.

Mandag 18. september 2017 rammet en kategori 5-orkan, Maria, vår lille øy. Min mann og jeg så hjem og biler bli slengt nedover gaten av den kraftige stormen. Orkanen Maria raste rett over øya, og ødeleggelsen var overveldende. Dagen etter stormen gikk vi gjennom gatene og oppdaget at den frodige og levende regnskogen på Dominica nå så ut som en ødemark.

Den samme morgenen gikk vi rundt til de andre medlemmene av grenen vår. Bare to hjem var

uskadde og beboelige. Seks av åtte familier i menigheten som bodde på nordsiden av øya, mistet alt. Åtti prosent av hjemmene og bygningene på Dominica ble erklært ubeboelige. Til tross for denne tragedien smilte fremdeles mange familier. Da vi spurte hvordan de hadde det, svarte de: "Det er en velsignelse å være i live."

Fordi familien vår hadde fulgt profetens råd om å være selvhjulpne, hadde vi et matvarelager. Vi var i stand til å hjelpe mange naboer, misjonærer og medlemmer av grenen vår med mat. Ved hvert måltid mettet vi i snitt 20 personer. Da vi brukte matlageret vårt til å hjelpe og forsørge menneskene rundt oss, følte våre egne byrder lettere.

Denne opplevelsen minnet meg om Alma og hans folk, hvis "byrder... ble gjort lette. Ja, Herren styrket dem så de kunne bære sine byrder med letthet" (Mosiah 24:15).

Selv om vi fortsatt levde uten innlagt vann, strøm og daglige bekvemmeligheter, ble vi styrket så vi kunne takle våre utfordringer og hjelpe andre. I månedene siden orkanen Maria har jeg innsett at selv om det er viktig å være timelig forberedt, må vi også være åndelig forberedt. Hvis vi adlyder og bygger vårt vitnesbyrd på tro på Jesus Kristus, vil vi ha en solid grunnvoll som ikke vil svikte når livets vinder og stormer raser rundt oss. ■
Brianne Anderson, Virginia i USA

18. september 2017 rammet en kategori 5-orkan øya Dominica. Min mann og jeg så hjem og biler bli slengt nedover gaten av den kraftige stormen.

“ER JEG DITT BARN?”

Selv om jeg bare hadde vært i kirken noen få ganger, besøkte min hjemmelærer meg trofast. En kveld ringte han og spurte om jeg ville dele noen tanker om evige familier under neste leksjon i Evangeliets prinsipper.

“Ja, det vil jeg gjerne,” sa jeg.

Jeg tenkte ikke så mye over det før neste morgen. Da innså jeg at jeg hadde sagt meg villig til å snakke om evige familier til en gruppe mennesker som sannsynligvis allerede visste alt om det. Jeg hadde ingen anelse om hva jeg skulle si til dem.

I årenes løp hadde jeg tatt valg som førte meg bort fra evangeliet. Hvordan skulle jeg dele mine tanker om noe jeg ikke engang var sikker på om jeg trodde på? Jeg var forvirret. Så kom jeg til å tenke på ordene i salmen “Jeg er Guds kjære barn” (*Salmer*, nr. 187). Jeg hadde ikke hørt disse ordene på

mange år, men jeg kunne dem utenat. Så slo det meg: Jeg måtte spørre Gud om jeg virkelig var hans barn.

Akkurat da holdt jeg på å ommøblere på soverommet mitt, så med sengen på skrå midt i rommet, knelte jeg ved siden av den og ventet på at ordene skulle komme. Hva kunne jeg si til Gud? Jeg var ikke engang sikker på om han fantes. I det øyeblikket bragte mitt hjertes dypeste ønske disse enkle ordene til min munn: “Gud, er du virkelig der? Og hvis du er der, er jeg ditt barn?”

Svaret kom umiddelbart. Det var som om han hadde ventet på at jeg skulle spørre. Jeg følte at Gud sa: “Ja, Camille, jeg er her, og du er mitt barn.”

Da jeg åpnet øynene, var jeg fremdeles på det rotete soverommet mitt. Alt rundt meg var i uorden, men jeg følte at livet mitt ble satt i fullkommen

orden. Jeg visste at jeg var et Guds barn, og det var alt som betydde noe.

I leksjonen på søndag fortalte jeg ganske enkelt min historie om hvordan jeg fikk vite at jeg er et Guds barn. “Hvis jeg er hans barn,” sa jeg, “da er alle andre det også.”

Det tok ytterligere tre og et halvt år før jeg hadde gjort alle de positive forandringene jeg trengte å gjøre, men livet mitt har aldri vært det samme. Siden den dagen har jeg aldri tvilt på hvem jeg er. Jeg vet at vår himmelske Fader alltid er der. Han elsker meg fordi jeg er hans barn. ■

Camille Nelson, Utah i USA

Av eldste
Kevin W. Pearson
i De sytti

Ikke forlat Frelseren

Vi lever i urolige tider. Spørsmålet er imidlertid ikke hvordan Kirken skal klare seg, men hvordan dere og jeg skal klare oss.

For mange år siden møtte jeg en venn til lunsj. Vi hadde ikke sett hverandre på mange år. På videregående skole og i starten av universitetsstudiene hadde han vært en av mine nærmeste venner. Han var en av de sterkeste og mest trofaste unge mennene jeg kjente.

Vi gikk på Seminar sammen, drev med idrett sammen, studerte på universitetet sammen, forberedte oss til misjon sammen og reiste på misjon med bare noen måneders mellomrom. Etter vår misjon giftet han seg med en talentfull og fantastisk kvinne fra staven.

Etter hvert som årene gikk, valgte vi forskjellig kurs i livet. Vi flyttet til forskjellige byer og mistet til slutt kontakten med hverandre. Jeg husker fortsatt hvor sjokkert jeg var da jeg fikk høre at han og hans hustru hadde forlatt Kirken. Av alle dem jeg kjente i min ungdom, var han den siste jeg noensinne hadde trodd ville forlate Kirken.

Under lunsjen mimret vi om vennskapet som hadde betydd så mye for oss begge. Vi lo igjen av noen av de sprø tingene vi hadde opplevd i de tidlige årene. Vi snakket om familiene våre og prøvde å tette tidshullet.

Til slutt stilte jeg det opplagte spørsmålet: "Tim, hva skjedde? Du var så dypt omvendt og engasjert! Hvorfor forlot du Kirken? Hva fikk deg til å gi slipp på dine tempelpakter? Har du også forlatt Frelseren? Vi lovet hverandre at vi skulle være trofaste hele livet!"

“Kevin,” svarte han, “jeg ser bare annerledes på ting nå. Mitt syn på Kirken og dens læresetninger har endret seg. Jeg hater ikke Kirken, men jeg trenger den ikke lenger.”

Da vi avsluttet vårt møte, uttrykte jeg min kjærlighet og takknemlighet for et vennskap som jeg fortsatt verdsetter. Så uttrykte jeg mitt dyptføyte vitnesbyrd: “Tim, jeg vet at disse tingene er sanne. Og du vet også at

de er sanne. Det har du alltid visst. Du har bare mistet klarheten du en gang hadde. Men du kan gjenvinne Den hellige ånds lys og forståelse som du en gang hadde. Vær så snill å komme tilbake.”

Vi omfavnet hverandre idet vi sa farvel, og han hvisket: “Jeg beundrer din overbevisning og lidenskap. Hvordan kan du være så sikker?”

Da jeg gikk min vei, reflekterte jeg dypt over valgene vi hadde tatt og deres virkning på vårt eget og våre barn og barnebarns liv.

Mine unge venner, vær så snill å ikke la det som skjedde med min venn Tim, skje med dere. Er dere så standhaftige og urokkelige og omvendt som dere tror dere er? Hvor vil dere finne fred og forståelse når dere støter på de uunn-gåelige og nødvendige utfordringene i livet? Når livet blir mørkt og dystert, vil dere fremdeles instinktivt og konsekvent huske å be?¹

Hvor vil dere stå når kritikken mot Kirken, dens historie, dens ledere og dens læresetninger vokser? Hva vil dere gjøre når tro og praksis i en stadig mørkere verden kolliderer med det gjengitte evangeliums prinsipper?

“Vil også dere gå bort?”

Noen av Satans mest effektive våpen er distraksjon, bedrag og å redusere åndelig følsomhet. Hvert av dem bryter ned vår tro, tilslører vårt syn og forskyver vårt perspektiv. Til sammen utgjør de vår tids store utfordring. Satan bruker dem ikke bare til å undergrave Joseph Smith, Mormons bok, Kirkens lære og Kirkens ledere, men også til å angripe Frelseren og Faderens plan. Slik har det alltid vært.

Når fristelsene og prøvelsensens raseri nærmer seg

kategori 5 av åndelig uvær, vil dere fremdeles stole på Gud og holde fast ved sannheten? Frelserens gjennomtrengende spørsmål til De tolv er fortsatt aktuelt i dag:

“Vil også dere gå bort?”

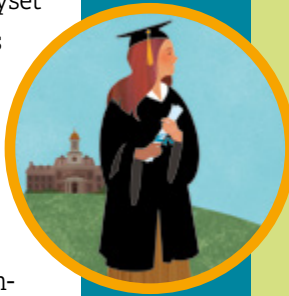
Simon Peter svarte ham: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige” (Johannes 6:67-69).

Jeg blir påminnet om en sterk uttalelse av president Heber C. Kimball (1801-68), førsterådgi- ver i Det første presidentskap. De hellige hadde kommet trygt frem til Saltsjødalen, og var ganske tilfreds med seg selv. Etter å ha overvunnet og utholdt så mye, var de en smule stolte og overmo- dige. President Kimball sa:

“La meg si dere at mange av dere vil opp- leve en tid da dere vil få alle de vanskelighe- ter, prøvelser og all den forfølgelse dere kan tåle, og rikelig av anledninger til å vise at dere er trofaste mot Gud og hans verk... For å takle vanskelighetene som vil komme, er det nød- vendig at dere selv har kunnskap om dette verks sannhet... Hvis dere ikke har et vitnesbyrd, må dere leve rettskaffent og påkalle Herren og ikke opphøre med det før dere får et vitnesbyrd. Hvis dere ikke gjør det, vil dere ikke bli stående...”

Tiden vil komme da ingen mann eller kvinne kan klare seg på lånt lys. Enhver må ledes av lyset inne i seg selv. Hvordan kan dere holde ut hvis dere ikke har det?”²

Vi lever i urolige tider. Spørsmålet er imidlertid ikke hvordan Kirken skal klare seg, men hvordan dere og jeg skal klare oss. “Sannhetens fane er blitt heist. Ingen van- hellig hånd kan hindre dette verk i å rulle frem- over.”³ Det eneste ukjente er om dere og jeg ruller frem sammen med det.

Hvordan vi kan overleve åndelig

Jeg foreslår seks viktige ting vi må gjøre for å overleve åndelig.

1 Elske og adlyde Gud først. Å elske og adlyde Gud må nødvendigvis komme forut for å elske og tjene andre. Rekkefølgen er viktig. Nephi sa: “Gud Herren gir lys til forståelse, for han taler til menneskene på deres eget språk så de kan forstå” (2 Nephi 31:3). Vår himmelske Fader elsker oss og er alltid villig til å gi oss forstå- else. Vi må imidlertid sette ham først i livet.

2 Hold personlig bønn. Bønn er avgjø- rende. Profeten Joseph Smith sa: “Den beste måte å tilegne seg sannhet og vis- dom på er ikke å søke den i bøker [han kunne ha tilføyd “blogger”], men å gå til Gud i bønn og få guddommelig undervisning.”⁴ Dere vil aldri være uverdige til å be! Hvis dere ønsker flere svar, still flere spørsmål. Søk og be stadig om Den hellige ånds innflytelse (se Moroni 10:5). Dette er det lys Faderen sender som fører til forståelse.

3 “Søk lærdom ved studium og også ved tro” (L&p 109:7). Det er en guddommelig plikt å lære. Selvstendige personer søker lærdom. Andre venter på å bli påvirket. Gode ledere er gode elever. Kirken trenger gode ledere – kvinner og menn som søker større lys og kunnskap, dypere forståelse og omvendelse (se L&p 93:36). Dette kre- ver engasjement og innsatsvilje. Man finner ikke dype sannheter ved å rulle gjennom en wiki-side eller søke i bloggospfæren. Husk at troen tennes ved å høre vitnesbyrd fra dem som har tro, ikke ved å høre tvilen hos dem som har mistet den.

4 Gransk Skriftene, spesielt Mormons bok – hver eneste dag!

Mormons bok ble uttrykkelig skrevet for å beskytte og bevare oss når vi navigerer gjennom omstendighetene i vår tid. Med hensyn til dens kraft vitnet Nephi og sa følgende om jernstangen: “Og jeg sa til dem at den var Guds ord, og alle som ville lytte til Guds ord og holde fast ved det, skulle aldri gå til grunne. Heller ikke kunne motstanderens fristelser og brennende piler overmanne dem, gjøre dem blinde eller lede dem bort til fortapelse” (1 Nephi 15:24). Hvis dere begynner å føle dere forvirret og hjelpeløse, bør dere begynne på nytt på side én og fordype dere i Mormons bok.

5 Fokuser på det store bildet.

Dere deltar i den største bevegelsen på jorden: Israels innsamling og forberedelsen til Jesu Kristi annet komme. Dere har en viktig rolle å spille! Dere kom til jorden fast bestemt på å være tapre i deres vitnesbyrd om Frelseren. Det er deres guddommelige identitet. Fokuser på det store bildet: vår himmelske Faders plan for lykke. Den er sannhetslinsen. Den er rammen rundt alle spørsmål, problemstillinger og bekymringer. “For Ånden taler sannheten og lyver ikke. Derfor taler den om tingene som de virkelig er og om tingene som de virkelig vil bli” (Jakobs bok 4:13).

6 Fremfor alt, stol på Jesus Kristus.

Han er fremdeles “verdets lys og liv” (3 Nephi 11:11; se også Johannes 8:12). Når dere er omringet og overveldet av tvil, vanskeligheter og fristelser, stol på ham. Når livet ikke er som forventet, og de dere stolte på, skuffer og svikter dere, fortsett å stole fullstendig på ham. Måtte dere reagere slik Nephi gjorde i like nedslående tider: “Likevel vet jeg hvem jeg har satt min lit til... O Herre, jeg har satt min lit til deg, og jeg vil stole på deg for evig” (2 Nephi 4:19, 34).

Hva dere enn gjør, ikke forlat Frelseren! På grunn av hans forsoning er vi selvstendige personer, frie til å virke uten å bli påvirket. Vi kommer alle til å stå foran Gud og gjøre rede for det lys og den sannhet vi har valgt.

Jeg lover dere at hvis dere vil følge disse prinsippene og klynge dere til sannheten, vil troen deres aldri svikte. Måtte Gud velsigne dere slik at dere alltid velger å se gjennom sannhetslinsen ved Den hellige ånds kraft. ■

Fra en tale holdt under en andakt, “The Lens of Truth”, ved Brigham Young University – Idaho, 7. mars 2017.

NOTER

1. Se “Da du styrket fra ditt leie”, *Salmer*, nr. 58.
2. I Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 449-50.
3. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:540.
4. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:425.

Etter mange års kamp for å godta meg selv, opplevde jeg til slutt et mirakel som hjalp meg å forstå min evige verdi.

Jeg ville oppdage min guddommelighet

Av Daiane Korth da Silva

Helt siden jeg var barn, har jeg strevd med vekten og å godta meg selv. I begynnelsen virket kallenavnene jeg fikk på grunn av vekten, ufarlige, men med tiden begynte jeg å tro at de negative tingene som ble sagt om mitt utseende, også betydde negative ting om min personlighet.

Som tenåring begynte jeg å innse at selv om jeg likte mine fysiske trekk, passet ikke kroppstypen min med verdslige forventninger. Jeg likte min rolige personlighet, men det var heller ikke det folk forventet av meg – lærere ønsket at jeg skulle snakke i klassen, gutter likte mer pratsomme jenter, og jeg ble ofte fortalt at jeg måtte bli mer utadvendt enn jeg var. Litt etter litt begynte mitt egenverd å visne hen.

I mine unge voksne år ble jeg deprimert og utilpass med kroppen min, og jeg lurte på hvorfor Herren ikke kunne ha gjort meg i det minste litt pen og mer interessant. Jeg prøvde flere dietter enn jeg burde, og ironisk nok førte hvert forsøk på å gå ned i vekt bare til at jeg gikk mer opp i vekt. Å være en enslig, innadvendt

og overvektig ung voksen virket ikke særlig lovende.

Jeg følte meg overvunnet, og bestemte meg for at jeg var som jeg var, selv om jeg aldri gikk ned i vekt slik jeg ønsket eller ble mer utadvendt. Selv om jeg sluttet å mislike meg selv så mye, var jeg likevel langt unna å se meg selv som en vakker og verdifull Guds datter. Jeg ga ganske enkelt opp å prøve å finne min verdi.

Et lys jeg trengte

En dag skjedde det et mirakel mens jeg leste en tale av søster Mary G. Cook, som er gift med eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum, fra den verdensomspennende andakten for unge voksne i september 2016 med tittelen "Finn glede i hverdagen". Jeg leste: "Da vi kom til denne jord, fikk vi med oss vår guddommelige natur som Guds barn. Vårt egenverd kom fra himmelen." Det følte som om mitt sinn endelig åpnet seg for et lys som jeg så sårt trengte, men trodde at jeg aldri ville få. Jeg innså at jeg tidligere hadde følt at det var galt å like meg selv, fordi jeg

ikke passet den verdslige stereotypen av hva en vakker og verdifull kvinne skulle være. Nå var jeg beredt til å innrømme at jeg elsker min innadvendte og nerdete personlighet, mitt bustete, krøllete hår, mine brune øyne, min potetlignende nese, mitt store smil og til og med min overvektige kropp, som uansett gjør akkurat det jeg trenger at den skal gjøre. Jeg ble takknemlig for å være Guds skaperverk. Endelig forsto jeg at han ikke gjør feil.

Etter så mange år med fysiske og psykiske kamper og lidelser, har jeg endelig lært en sannhet som for mange er innlysende: Mitt egenverd har ingenting med denne verden å gjøre! Det kom fra himmelen. Det har alltid vært med meg, selv om jeg var blind for det. Det avgjøres ikke av media, av mine jevnaldrende eller av noen andre enn vår himmelske Fader og Jesus Kristus, og de ser på meg som verdifull nok til at Frelseren døde for meg.

En grunnvoll i Kristus

Å lære av Ånden om min verdi i Guds øyne har forandret meg på så mange måter. Jeg forelsket meg i livet igjen. Jeg føler større takknemlighet for mine utallige velsignelser. Jeg har et stort ønske om å prøve hardere å gjøre det rette, og tro mer på meg selv og mine drømmer. Det fikk meg til å ønske å være mer vennlig og tålmodig med menneskene rundt meg, og bragte meg nærmere Frelseren.

Verdens røster fortsetter å rope og dømme, men nå har jeg en sterk

kunnskap om min verdi som jeg aldri vil glemme. Denne kunnskapen har gitt meg en fred og glede som jeg ønsker å dele med alle jeg møter. Denne andakten lærte meg at også mitt egenverd og min selvtilitt trenger en sikker grunnvoll i Kristus, slik at "djevelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot [meg], skal det ikke ha noen makt over [meg] til å trekke [meg] ned i elendighetens og den evige pines

avgrunn fordi klippen [jeg] er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle" (Helaman 5:12).

Jeg er takknemlig for Herren og den evige verdien han ser i oss alle. Jeg er takknemlig for inspirerte kvinner som søster Cook, som gjør sitt beste for å etterleve evangeliet og dele dets visdom. Jeg er takknemlig for dette liv, det mirakel som vår kropp og vårt sinn er, og for det guddommelige i oss alle. ■

Forfatteren bor i New York i USA.

ER DU EN sikkerhetsnål- venn?

Av Marissa Widdison

Kirkens tidsskrifter

Da Abel ble meldt savnet, spurte Herren hans bror Kain hvor han var. “Er jeg min brors vokter?” svarte Kain.

Med andre ord sa Kain i bunn og grunn: “Hvordan skal jeg vite det? Det er ikke min oppgave å passe på ham.”

Jesus Kristus, derimot, lærer oss et helt annet budskap om omsorg for andre. Han sa at vi skulle behandle andre slik vi selv ønsker å bli behandlet, noe som innebærer å hjelpe hverandre, bry oss om hverandre og passe på hverandre (se Lukas 6:31).

Det finnes dem rundt deg som strever med noe. Du har det kanskje vanskelig selv. Uansett hva tilfellet måtte være, kan du utgjøre en forskjell ved å velge å følge Jesus Kristus.

SIKKERHETSNÅL-VENNER

En gruppe venner fant en uvanlig måte å hjelpe hverandre på. De kom fra forskjellige familiesituasjoner og bakgrunner, men alle brydde seg om hverandre og ønsket å styrke sitt vennskap.

En av deres venner hadde det spesielt vanskelig hjemme. Hun fortalte dem at hun noen ganger ønsket at hun kunne forsvinne, men holdt følelsene sine skjult bak et smil fordi hun var redd for at andre vil dømme henne.

Vennene hennes ville hun skulle vite at hun var trygg sammen med dem, og at verden var et bedre sted fordi hun var i den. Derfor la de en plan: De skulle gå med sikkerhetsnåler. Hver av dem hadde en sikkerhetsnål festet til klærne sine hver dag for å minne henne og hverandre på at de var fast bestemt på å skape et trygt, sikkert og tillitvekkende vennskap – og at de ønsket å holde sammen videre.

Mange år senere husker denne unge kvinnen fortsatt sine sikkerhetsnål-venner, og er takknemlig for tryggheten hun følte ved å vite at de brydde seg om henne.

Hva gjør du for å vise vennene dine at du stiller opp for dem?

HVA KAN DU GJØRE?

Nei, du trenger ikke å gå med sikkerhetsnål for å støtte vennene dine. Men du kan tenke over hva du kan gjøre for å passe på vennene dine, styrke dem som kanskje har det vanskelig, og være en trygg venn for dem som trenger din hjelp.

“Vi, av alle mennesker, skulle være flinkere til å elske andre istedenfor å dømme dem. Av alle mennesker, skulle vi være mer inkluderende,”

“Vi, av alle mennesker, skulle være flinkere til å elske andre istedenfor å dømme dem. Vi, av alle mennesker, skulle være mer inkluderende.”

sa eldste Dale G. Renlund i De tolv apostlers quorum. “Ha medlidenhet og gjøre en forskjell (se Judas 1:22) – det er det vi skulle gjøre.”¹

Hva kan så *du* gjøre for å hjelpe andre rundt deg? Nedenfor finner du noen forslag som kan vekke din egen kreativitet.

- Be, og spør Gud om hjelp. Dette virker enkelt, men det kan være et effektivt hjelpemiddel. Gud

kjenner vennene dine fullkomment. Han kjenner deg fullkomment, og kan hjelpe deg å være en medfølende venn.

- Vær oppmerksom på tegn på at vennene dine kanskje har vanskeligheter.
- Finn små, personlige måter å hjelpe dem på. Slik søster Linda K. Burton, tidligere generalpresident for Hjelpeforeningen, en gang sa: “Først iaktta, så tjene.”² Hva legger du merke til ved vennene dine? Hva liker eller misliker de? Hva er det de trenger? Deretter kan du hjelpe noen på en unik og personlig måte.
- Husk at selv om du er en kjærlig og oppmuntrende venn, betyr det *ikke* at du er ansvarlig for andres handlinger. Du er heller ikke ansvarlig for deres lykke.
- Finn på noe morsomt du kan gjøre sammen med vennene dine, som for eksempel å gå med sikkerhetsnåler, for å minne hverandre om å støtte hverandre. Noen ungdommer laget morsomme sokker og bestemte seg for å “trakte etter mot, vennlighet og tjeneste” (som på engelsk danner akronymet *socks*). En annen gruppe sjekket inn med hverandre ved å bruke farger som symboliserte hvordan de følte seg. Hvis noen følte seg for “lilla”

en dag, for eksempel, visste de andre vennene at vedkommende trengte litt ekstra kjærlighet.

- Ikke begrensn vennene dine! Jesus ble venner med personer som resten av verden foraktet. Når du prøver å inkludere andre – spesielt de som har problemer med å få venner – følger du hans eksempel.

Livet kan være vanskelig noen ganger. Men du er sterk, og du er innflytelsesrik. Din godhet og omtanke kan forandre en annens liv. Vennene dine trenger deg! Søk Herrens veiledning, og han vil støtte deg gjennom dine prøvelser og hjelpe deg å gjøre verden bedre. ■

Forfatteren er medlem av Kirkens komité for selvmordsforebygging.

NOTER

1. Intervju med eldste Renlund 23. jan. 2018.
2. Linda K. Burton, “Først iaktta, så tjene”, *Liahona*, nov. 2012, 78.

LES MER

Les “Ambassadører for håp” i dette nummeret for å finne ut hvordan en gruppe ungdommer i Utah tilførte skolen sin en ekstra dose håp.

AMBASSADØRER
FOR HÅP:

Samarbeid for å forebygge selvmord

DU KAN STYRKE DINE VENNER VED
Å SPRE JESU KRISTI LYS OG HÅP.

Av Maryssa Dennis

Kirkens tidsskrifter

I den diplomatiske verden representerer ambassadører sitt land i en annen folkegruppe. Men *du* kan være ambassadør uten engang å trenge pass! I en verden som noen ganger virker svært mørk, kan du være ambassadør for håp og lys. Bare spør Jackson L. (til venstre, med brune bukser), fra Utah i USA, som er medlem av skolens HÅP-patrolje – et program hvor deltagerne bidrar til forebygging av selvmord blant jevnaldrende. Gjennom organisasjonen Hope4Utah har han lært å gjenkjenne faresignaler, være en venn og bringe håp til skolen sin.

Vi trenger DEG

“Å være med i HÅP-patroljen har virkelig åpnet øynene mine,” sier Jackson. “Det finnes klassekamerater, venner og familiemedlemmer som sliter.”

Jackson har lært at selv om han ikke er ansvarlig for beslutningene vennene hans tar, er det ting han kan gjøre for å hjelpe dem å komme gjennom en krise. Studier viser at 7 av 10 tenåringer som er deprimert eller tenker på selvmord, vil fortelle en venn om det før de snakker med en voksen.¹ Det betyr at du har en god mulighet til å hjelpe dine venner.

Søster Carol F. McConkie, tidligere førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap, har sagt: “Vi har et paktsansvar for å passe på hverandre, til å gå arm i arm med hverandre og gå denne veien sammen. Med andre ord, legg ned telefonen og se hvem som trenger din hjelp.”²

Du trenger ikke å tilhøre en formell organisasjon for å gjøre en forskjell på skolen eller blant vennene dine. Her er tips som kan fungere når som helst og hvor som helst.

Gjør følgende:

For å være ambassadør for håp, må du prøve å **gjenkjenne, hjelpe og rapportere.**

1. **GJENKJENN** faresignalene om at noen trenger hjelp.³ Vær oppmerksom på dem som:

- Er deprimert eller fortvilet.
- Oppfører seg uvørent.
- Trekker seg bort fra venner og aktiviteter.
- Gir bort verdtsatte eiendeler.
- Opplever stressende situasjoner som savn, store forandringer i livet, mobbing, osv.
- Endrer søvn-, spise- eller hygienevaner.
- Snakker om eller legger planer for selvmord – og sier ting som: “Jeg skulle ønske jeg aldri hadde blitt født” eller “Alle ville hatt det bedre uten meg.”

2. **HJELP TIL.** Å være ambassadør handler om å ta kontakt. Finn et tidspunkt når du og vennen din kan snakke åpent. Du er kanskje redd for at det å nevne selvskading eller selvmord vil gjøre ting verre, men det er en myte. Når du tør å snakke om det, gir du faktisk vedkommende en livline og lar ham eller henne vite at du bryr deg.

“Ikke vær redd for å spørre en venn om han eller hun har vanskeligheter,” sier dr. Greg Hudnall, ekspert på selvmordsforebygging og grunnlegger av Hope4Utah. “Vær direkte, men unngå moralprekener eller dømming.” Han anbefaler å bruke et “jeg”-budskap, som oppleves som at du bryr deg og er bekymret, istedenfor å preke. For

“Du som har problemer med dårlig selvfølelse eller til og med har vanskelig for å finne en grunn til å leve, jeg vil personlig forsikre deg om at du er elsket av Gud... Han vet hvem du er. Han vet hva du strir med. Og vår Frelser er der for å støtte deg. Du kan føle denne kraften i ditt liv når du søker Den hellige ånd... Jeg vil råde deg til å strekke deg ut og være villig til å snakke med dem du stoler på, for når du snakker om disse tingene, deler du i bunn og grunn byrden med en du er glad i, og en som er glad i deg. Det er en helbredelsesprosess.”

Søster Carol F. McConkie, tidligere førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

eksempel: “Jeg så at du hadde det vanskelig i timen i dag. Jeg lurur på om det går bra med deg. Tenker du på å skade deg?”

Be om at Ånden vil hjelpe deg å vite hva du skal si. Hvis vennene dine strever med selvmordstanker eller andre alvorlige utfordringer som depresjon og angst, må du ikke bare si at de må ta seg sammen! Eldste Dale G. Renlund i De tolv apostlers quorum har sagt: “Måten vi snakker med en person som er frisk og kanskje bare er litt nedfor, er annerledes enn vi ville snakke med en person som har psykiske lidelser.” Han anbefaler å si noe sånt som: “Du er ikke alene. Vi er her sammen med deg. Vi vil hjelpe deg gjennom dette.”

Og husk å virkelig lytte istedenfor å planlegge hva du selv

skal si. Slik eldste Renlund sa: “Å få noen til å snakke og forklare hvordan de føler seg, er trolig viktigere enn å gi råd.”⁴

3. **RAPPORTER.** Når du finner ut at en venn strever, kan du bli fristet til å holde disse bekymringene for deg selv. Vennen din kan til og med komme til å be deg om ikke å si det til noen. Men ambassadører sier ifra! Tilby deg å bli med dem for å snakke med en betrodd voksen som en av foreldrene, skolens rådgiver eller en leder i Kirken. Be dem ringe en krisetelefon, som for eksempel Mental Helses hjelptelefon. Hvis de truer med å skade seg selv eller andre, kan du få dem til et sykehus, eller ringe en ambulanse og være sammen med dem til de får profesjonell

HVIS DU STREVER

Ikke gi opp! Du er viktig og elsket. Verden er et bedre sted fordi du er her, og livet ditt er verdt å redde. Snakk med en betrodd voksen for å få hjelp - mor eller far, en lege, skolens rådgiver eller en leder i Kirken. Hvis du er i en krise, kan du ringe en av hjelptelefonene (se under “Ressurser”). Jesus Kristus kan hjelpe deg å finne lys og håp når alt du føler er mørke og fortvilelse.

RESSURSER

- befrienders.org
- suicide.org/international-suicide-hotlines.html
- iasp.info
- suicide.lds.org

hjelpe. Hvis de ikke er i umiddelbar fare, kan du prøve å finne noe du kan gjøre regelmessig for å inkludere og støtte dem. “Skap muligheter til at de kan delta i noe,” sier dr. Hudnall: “Prøv å invitere dem til å gjøre noe aktivt sammen med deg, som å løpe, sykle eller svømme.” Fysiske aktiviteter er fine fordi bevegelse kan forbedre humøret.

Undervurder ikke din innflytelse

Tenk et øyeblikk hvor annerledes verden ville være om alle hadde en venn som støttet dem. Vi kan ikke redde hele verden, men vi kan være en venn for dem som trenger en.

Søster McConkie oppfordret oss til å være "villige til å utvide [vår] vennekrets" og "akseptere andre, selv om de kan være annerledes enn [oss]". Hun understreket at det å bli venn med noen kan utgjøre forskjellen mellom at han eller hun går videre med håp, eller gjør noe destruktivt som selvmord. "Vær forskjellen," oppfordret hun. "Dere har så stor evne til å gjøre godt."

Ved å hjelpe andre følger du eksemplet til selve håpets kilde: Jesus Kristus.

"Veilederen for HÅP-patroljen vår sier at vi er ambassadører for håp," sier Jackson. "Jeg elsker det, for vi er ikke bare ambassadører for håp, men også Jesu Kristi ambassadører. Til syvende og sist er han vårt håp."

Når vi viser andre Kristus-lignende kjærlighet, kan vi hjelpe dem å finne håp og helbredelse.

"Jeg vet at hvis Jesus Kristus var her på jorden, ville han hjelpe andre slik vi gjør," sier Jackson. "Det er godt å vite at jeg gjør det han ville gjøre." ■

"Hvis vi prøver å bare komme gjennom neste dag, og deretter neste dag, og så neste dag... vil Herren hjelpe oss med dette. Det er et vers av Jesaja som er bemerkelsesverdig. Han sier: 'Når dere er trette, vekker han' - Frelseren - 'morgen etter morgen' [2 Nephi 7:4]. Han er der hver dag... Så hvis det beste du kan gjøre er å komme deg opp av sengen om morgenen, skal du vite at han er der sammen med deg... Regn det som en seier, og gå så videre. Hvis det er det beste som kan skje den dagen, må du fortsette å prøve."

Eldste Dale G. Renlund i De tolv apostlers quorum

ER DU EN SIKKERHETSÅL- VENN?

Les den forrige artikkelen for å se om dette beskriver deg!

NOTER

1. Se "What Are Hope Squads?" Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. Intervju med søster McConkie 19. jan. 2018.
3. Se "The Warning Signs of Suicide", Befrienders Worldwide, befrienders.org/warning-signs, og "Suicide: What to Do When Someone Is Suicidal", Mayo Clinic, mayoclinic.org/diseases-conditions/suicide/in-depth/suicide/art-20044707.
4. Intervju med eldste Renlund 23. jan. 2018.

PÅ VILLSPOR

I DEN FORBUDTE

Av Sarah Keenan

Jeg var midt i Den forbudte by i Beijing i Kina. Bare minutter tidligere hadde jeg vært omgitt av venner og lærere, men plutselig var jeg fullstendig alene.

Jeg forsto straks at jeg var i fare. En enslig 15 år gammel amerikaner stakk seg virkelig ut i det travle palassmuseet. Jeg hadde kommet til Kina sammen med klassekamerater på en skoletur, og våre lærere og guider hadde advart oss mange ganger mot de mulige farene ved å ferdes i et fremmed land hvis vi ikke var forsiktige.

Jeg gikk rundt i området og trengte meg gjennom folkemengder av turister – både kinesere og utlendinger – og sto på tå for å speide etter de matchende røde og hvite T-skjortene som alle medlemmene av gruppen vår hadde på seg. Men jeg så ingenting. På en eller annen måte hadde gruppen min kommet bort fra meg, og jeg ante ikke hvilken retning de hadde gått i. Jeg satte meg ned

BY

og holdt øye med innganger og utganger. Ti minutter gikk, så 30 og deretter 45. Ingen fra gruppen min dukket opp.

Noen tok meg i hånden. Jeg kikket opp og fikk øye på en kortvokst kvinne som var litt vill i blikket og hadde lange negler. Hun tok meg i hånden og dro meg med. "Bli med meg," sa hun på gebrokkent engelsk. "Pene jente, bli med meg."

Jeg fikk en ubehagelig følelse i magen. "Kom deg vekk," ropte jeg og trakk til meg hånden. Før hun fikk grepet den igjen, løp jeg gjennom en utgang og kom til en annen del av byen.

Jeg løp en stund til jeg var enda mer bortkommet enn før. Jeg satte meg på en trapp i nærheten, et stykke unna folkemengden, og begynte å gråte. Jeg kunne noen få ord på kinesisk, men absolutt ikke nok til å få en veibeskrivelse tilbake til hotellet, et eller annet sted på den andre siden av den store og kaotiske byen Beijing. Og på dette tidspunktet var jeg ikke engang sikker på hvor jeg kunne finne en utgang.

Med tårer i øynene begynte jeg å be. Jeg innrømmet at det hadde vært tåpelig av meg å vandre bort fra gruppen, selv om det bare var et øyeblikk, og jeg tryglet min himmelske Fader om hjelp til å finne veien tilbake til gruppen.

Jeg reiste meg og gikk tilbake sånn noenlunde i den retningen jeg hadde

*Jeg hadde følt
Ånden før, men jeg
hadde aldri følt
noe konkret - og
så absolutt ikke
rettledning om
hvor jeg skulle gå.*

kommet fra. Jeg fikk ingen umiddelbar åpenbaring – og jeg var usikker på hvordan en slik åpenbaring ville høres ut eller føles om jeg så *hadde* fått den. Jeg hadde følt Ånden før, en varm følelse etter å ha hjulpet noen eller hørt en tale i kirken, men jeg hadde aldri følt noe konkret – og så absolutt ikke rettledning om hvor jeg skulle gå. Jeg begynte å gå nølende, mens jeg fortsatte å be i mitt hjerte.

Til slutt kom jeg til et veiskille. Jeg begynte å gå til høyre da jeg hørte en stemme hviske: "Stopp."

Stemmen var så mild at jeg nesten ignorerte den helt som en av mine egne tanker. Men den ga meg en trygghet som jeg absolutt ikke hadde følt tidligere. "Sett deg på den benken," sa stemmen. Jeg kikket opp og så en benk midt i veiskillet. Jeg gikk bort og satte meg ned. Bare tre minutter senere dukket det opp en kjent hvit og rød T-skjorte i folkemengden og vinket til meg. Det var guiden vår den dagen.

Jeg spratt opp fra benken jeg satt på. Jeg ble så glad at jeg nesten ga kvinnen en klem.

"Vi har lett etter deg i en time!" sa hun. "Hvor har du vært?"

Mens hun ledet meg tilbake til gruppen, forklarte jeg hvor jeg hadde

vært, helt fra jeg kom bort fra gruppen og til jeg bestemte meg for å sette meg ned istedenfor å gå til høyre i veiskillet.

"Du er veldig heldig," sa hun. "Hvis du hadde gått til høyre der, ville du ha gått i motsatt retning av resten av gruppen. Byen er så stor at jeg aldri ville ha funnet deg."

Jeg reiste fra Kina noen uker senere uten å ha gått meg vill flere ganger i løpet av turen, men jeg har mange ganger tenkt tilbake på øyeblikket da jeg hørte Ånden hviske til meg. Jeg hadde ikke mottatt en slik tilskyndelse før, men det var det Herren visste at jeg trengte for ikke å gå feil vei. Jeg innså også hvor lett det ville ha vært å ignorere den hvis jeg ikke hadde lyttet.

Siden den dagen har jeg hørt Ånden mange ganger på mange forskjellige måter, som har advart meg mot både fysiske og åndelige farer. Noen ganger har jeg sett konsekvensene av å følge eller ikke adlyde denne røsten, slik jeg gjorde den første dagen i Den forbudte by. Som regel har jeg ikke vært i stand til å se resultatene. Men jeg har lært at når jeg ydmyker meg og er villig til å lytte, vil Herren hjelpe meg å gjenkjenne Åndens tilskyndelser, og han vil lede meg tilbake dit jeg trenger å være. Med ham er jeg aldri alene. ■
Artikkelforfatteren bor i Utah i USA.

ÅPENBARING

til profeten Joseph Smith – og til deg

Av Ryan Carr

Kirkens tidsskrifter

Tenk på alle de fantastiske tingene Joseph Smith utrettet: Han oversatte Mormons bok, han organiserte Kirken, han mottok prestedømmet, han bygget templer, han forkynnte det gjengitte evangelium og sendte ut misjonærer. Og det er enda mer fantastisk at han gjorde dette i så ung alder.

Hvordan visste han hvordan han skulle gjøre disse tingene? Heldigvis behøvde han ikke å gjette – han ble veiledet ved åpenbaring. Gjennom disse åpenbaringene, hvorav mange nå finnes i Lære og pakter, underviste Herren ham om læren, veiledet ham i å organisere Kirken og svarte på viktige spørsmål. Her er noen eksempler.

Spørsmål som ble besvart ved åpenbaring

- Hvem har myndighet til å døpe? 15. mai 1829 ba Joseph Smith og Oliver Cowdery angående dåp. Døperen Johannes viste seg og ga dem Det aronske prestedømme og befalte dem å døpe hverandre. (Se L&p 13.)
- Er det greit å bruke tobakk? På Joseph Smiths tid var det vanlig å tygge og røyke tobakk. I 1833 ba han om veiledning om emnet og mottok åpenbaringen som

er kjent som Visdomsordet, som sier at “tobakk er ikke for legemet” (se L&p 89).

- Hvorfor gjør vi tempelarbeid for de døde? Under ledelse av profeten Joseph Smith bygget Kirkens medlemmer Kirtland tempel og deretter Nauvoo tempel, der de kunne utføre dåp og andre tempelordinanser. Lære og pakter 128 forklarer at “vi kan ikke bli fullkomne uten dem [de døde], ei heller kan de bli fullkomne uten oss” (vers 18).

Du kan også la Herren veilede deg og besvare dine spørsmål ved personlig åpenbaring. Noen ganger kan disse svarene komme fra Skriftene eller fra inspirasjon du føler i ditt hjerte og sinn. Og noen ganger går du videre i tro, uten å vite nøyaktig hvordan det vil gå, men du gjør ditt beste for å være lydige.

Det tar som regel tid å finne den inspirasjon og veiledning du trenger. I likhet med profeten Joseph kan du lære Herrens vilje “linje på linje og bud på bud” (L&p 98:12). Begynn med bønn, slik profeten gjorde. Be til vår himmelske Fader om inspirasjon fra Den hellige ånd. Gransk Skriftene og læresetninger fra vår tids profeter. Ta din avgjørelse, og spør så om den er riktig (se L&p 9).

Lær over tid

Ta en titt på dette kartet, og du vil se hvor Joseph Smith var da han mottok disse åpenbaringene fra Herren. Åpenbaringene kom når og hvor Joseph Smith trengte dem, ifølge Herrens vilje.

Joseph mottok 46 åpenbaringer i Kirtland i Ohio, men han trengte ikke å bli der for å fortsette å bli veiledet av Herren. Han mottok også åpenbaringer i Pennsylvania, New York, Missouri og Illinois.

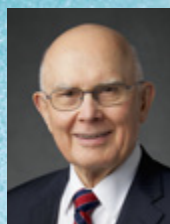
Lære og pakter viser hvordan åpenbaring veiledet profeten Joseph Smith, og gir et mønster for hvordan inspirasjon kan veilede deg gjennom livet.

Disse åpenbaringene kom over en periode på mange år. Ville det ikke vært fint om Herren hadde åpenbart alt Joseph Smith trengte å vite om prestedømmet, for eksempel, i én åpenbaring? I stedet ga Herren profeten åpenbaringer om prestedømmet i 1829, 1830, 1832, 1835, 1841 og så videre (se for eksempel L&p 13; 20, 84, 107, 124).

Din kunnskap om evangeliet vil også vokse med tiden. Når du lærer evangeliet ved hjelp av Den hellige ånd – gjennom Skriftene, generalkonferansen, Kirkens møter, Seminar, og så videre – vil din forståelse vokse med tiden, akkurat slik Joseph Smiths gjorde. ■

● Antall åpenbaringer i Lære og pakter som Joseph Smith mottok på et bestemt sted

PRESTASJONER I UNG ALDER

“[Joseph Smith] var 14 år ved det første syn og 17 ved engelen Moronis første besøk. Han var 21 da han fikk gullplatene, og bare 23 da han var ferdig med å oversette Mormons bok (på mindre enn 60 arbeidsdager). Over halvparten av åpenbaringene i vår Lære og pakter ble gitt gjennom profeten mens han var 25 år eller yngre.”

President Dallin H. Oaks, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Joseph, mannen og profeten”, Lys over Norge, juli 1996, 72.

Din
handle-
frihet er
verdt å
kjempe
for.

Kampen

om din handlefrihet

Av David Dickson
Kirkens tidsskrifter

A holde Guds bud gir frihet. For en som ikke har fått et vitnesbyrd om denne sannheten, kan et slikt utsagn virke forvirrende. For hvis en av naboene dine kom til deg og ga deg en liste over ting du måtte gjøre (eller ikke kunne gjøre), kunne det føles som *mindre* personlig frihet.

Men å holde Guds bud gjør deg virkelig fri – fri for de negative konsekvensene av synd og fri til å nyte velsignelsene som kommer av rettferdighet.

Å bryte Guds bud fører imidlertid til fangenskap. Én måte å se på fangenskap er som tap av handlefrihet. Det er vanskelig å ta mange valg for livet ditt hvis du er i fangenskap.

Vi vet av Skriftene at Satan “søkte å ødelegge menneskets handlefrihet” (Moses 4:3) i det førjordske liv. Vi vet også at han ikke vant den krigen og at *du* var på vinnerlaget!

Det som gjør det litt vrient, er at Satan fortsatt prøver å berøve deg for din handlefrihet. Men vær ikke redd. Du kan vinne denne krigen også.

ET LIV I FANGENSKAP

I Mormons bok sa Jesus: “Dere må alltid våke og be så dere ikke blir fristet av djevelen og blir ført bort av ham som fanger” (3 Nephi 18:15).

Å bli fanget av djevelen høres skremmende ut! Men når du forestiller deg en slik skjebne, pleier du for det meste å gjøre det i lys av den endelige dom? Det finnes faktisk en mer umiddelbar form av dette fangenskapet. Og den er ofte ganske ubestemmelig.

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum har sagt: “Folk kan bli slavebundet eller sette seg i trelldom ikke bare til skadelige og vanedannende stoffer, men også til skadelige, vanedannende filosofier som avleder fra rettskaffen livsførsel” (“Jeremias klagesanger: Vær på vakt mot trelldom”, generalkonferansen i oktober 2013).

Det er lett å forstå at man kan bli slave av vanedannende stoffer som skadelig narkotika eller nikotin. Men hva med å bli slave av vanen med å lyve? Med bare en enkelt løgn er det lett å bli fanget i en felle du selv har laget.

Hva med å bli slave av et hissig temperament eller vanen med å fare med sladder?

Eller hva med ganske enkelt å *unnlate å gjøre* de daglige gode tingene (som bønn, skriftstudium, osv.) som Gud ber oss gjøre? Fører også dette til tap av handlefrihet?

Ja, det gjør det. Her er én måte å se det på. Hva skjer med idrettsutøvere eller musikere hvis de helt slutter å øve eller trene? Svar: De mister snart evnen til å prestere på sitt beste. Selv om dette kanskje ikke virker som tap av handlefrihet, så er det egentlig det. Idrettsutøveren eller musikeren som ikke jobber med ferdigheten sin, vil ikke lenger kunne ta så mange valg når det gjelder hvordan han eller hun bruker denne ferdigheten. Ved å redusere sine evner kan han eller hun nå gjøre mindre enn før. Alternativene blir færre.

Du kan heller ikke virkelig vise deg fra din beste side uten Den hellige ånds veiledning. Du trenger hans hjelp hver eneste dag. Det er en av de største gavene du kan håpe å motta i dette liv, og daglig rettskaffen livsførsel er måten å motta denne gaven på.

FINN SANN FRIHET

Apostelen Paulus forkynte: “Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke igjen legge under trelldommens åk” (Galaterne 5:1). I Mormons bok sa kong Benjamin: “Og ved dette navn er dere frigjort, og det finnes intet annet navn som kan frigjøre dere. Intet annet navn er gitt hvorved frelse kommer, derfor vil jeg dere skal påta dere Kristi navn” (Mosiah 5:8).

Sann frihet kommer ved å følge Kristus. Så velg å være fri! ■

DET RETTE GALE SVARET

DA JEG BEGYNTE i en filosofiklasse på videregående skole, ble far litt bekymret. I filosofi stiller man spørsmål ved alt, også Guds eksistens. Læreren min lærte oss ting som går imot religion og forneker Guds eksistens.

På en filosofiprøve var ett av spørsmålene: "Hvorfor har vi kommet til jorden?" Svaret jeg skulle gi, var for at vi kunne realisere oss selv og innta vår plass i livets sirkel. Jeg skrev ikke det svaret, fordi det ikke er det jeg tror på.

I stedet skrev jeg: "Vi har kommet til jorden for å bli prøvet og for å vende tilbake for å leve sammen med vår Fader i himmelen for evig sammen med våre familier."

.....
"Å være tro mot oss selv betyr å være et eksempel på rettfærdig livsførsel i alle situasjoner og omstendigheter."

President Gordon B. Hinckley (1910-2008), "Stå sanne og trofaste", *Lys over Norge*, juli 1996, 97.

Etterpå ringte læreren meg og spurte om jeg visste det riktige svaret på spørsmålet. Jeg sa at det gjorde jeg, men at jeg ikke ville skrive noe som jeg visste ikke var sant.

Han spurte meg om jeg var religiøs, og hvilken kirke jeg tilhørte. Jeg sa at jeg var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Han sa at han aldri hadde møtt en religiøs elev som var modig nok til å forsvare sin tro og skrive et slikt svar.

"Jeg ga deg ikke full poengsum, fordi svaret ditt ikke var riktig," sa han. "Men jeg ga deg poeng fordi du hadde mot til å skrive hva du tror på."

Jeg var lykkelig fordi jeg hadde svart ut fra min overbevisning og i henhold til evangeliets sannheter som jeg kjenner og prøver å etterleve. ■

Benjamin M., Chile

— Hvordan kan jeg stå for sannheten?

1. Bestem deg nå for hvordan du vil reagere når noen setter spørsmålstegn ved din tro (se 1 Peter 3:15).
2. Be om mot til å handle og å vite hva du skal si (se 5 Mosebok 31:6; L&p 100:5-7).
3. Studer Skriftene og ordene til profeter i vår tid for å styrke din tro (se L&p 88:118).
4. Bær vitnesbyrd ofte, både hjemme og i kirken, for å øve på å dele det du tror på (se L&p 58:6).

TEMPLETS LYS

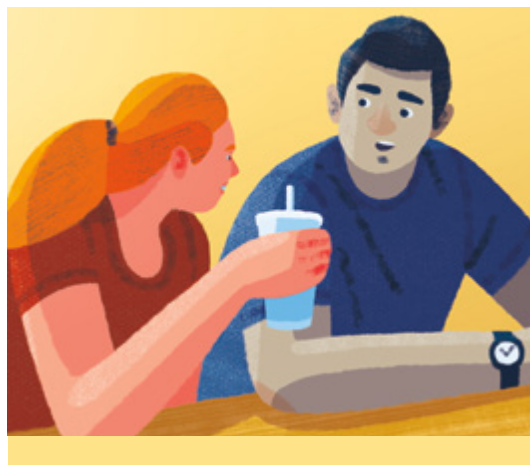
FOR NOEN SOMRE SIDEN dro menighetens unge menn ut på tur med terrengsykler. Jeg var litt nervøs fordi det var min første gang. Min venn Jakob var en erfaren syklist, så jeg planla å holde meg i nærheten av ham.

Etter en liten pause på toppen begynte vi å sykle nedover fjellet igjen. Jeg var tregere enn resten av gruppen og ble hengende etter, spesielt etter at jeg hadde falt noen ganger i skarpe svinger. Jakob stoppet for å hjelpe meg hver gang jeg falt, og vi prøvde å ta igjen gruppen.

Da solen gikk ned, ble det tydelig at vi hadde syklet oss vill. Det hadde gått mer enn en halv time siden vi hadde sett gruppen, og det begynte å bli så mørkt at vi knapt kunne se stien. Jeg ba vår himmelske Fader om hjelp og mot til å fortsette. Så bestemte Jakob og jeg oss for å fortsette å sykle i en bestemt retning. Da vi rundet en sving, så vi et helt strålende og kjærkomment syn – Draper Utah tempel! Lyset som ble reflektert fra templet, lyste opp stien vår, og vi klarte å komme oss trygt tilbake til våre ledere og venner.

Hver gang jeg ser templet, blir jeg påminnet om den fred og hjelp som er tilgjengelig for oss der. Hver gang jeg føler meg bortkommet i verdens mørke, kan jeg se hen til templet for å finne det lyset jeg trenger. ■

Joel G., Utah i USA

EN NY VENN

JEG SATT VED et lunsjbord sammen med vennene mine da jeg la merke til en ny gutt – Michael. Han bestemte seg for å sitte sammen med en gruppe eldre gutter, som begynte å gjøre narr av ham. Senere fikk jeg vite at Michael har autisme.

Jeg spurte Michael om han ville sitte sammen med meg og vennene mine. Han takket nei, trolig av frykt for at folk ville gjøre narr av ham igjen.

Dagen etter presenterte jeg ham for vennene mine. Jeg skjønnte at han var glad for at jeg ikke hadde gitt ham opp. Han hadde mye å snakke om. Han var fantastisk!

Hver dag kunne jeg se at Michael ble lykkeligere. Han begynte å glede seg til lunsj sammen med vennene sine. Å sitte sammen med Michael i lunsjen førte snart til et meningsfylt vennskap. Det hjalp ikke bare Michael, men det hjalp også meg.

Følelsen av å tjene andre er en av verdens beste følelser. ■

Laura P., Illinois i USA

LIVET KAN VÆRE FYLT MED

**TRO, GLEDE,
LYKKE, HÅP**

Og

KJÆRLIGHET

NÅR VI UTØVER SELV DEN
MINSTE MENGDE VIRKELIG
TRO PÅ KRISTUS.

President M. Russell Ballard,
fungerende president for De tolv apostlers quorum,
"Dyrebare gaver fra Gud", generalkonferansen i april 2018

Profeter: Et tegn på Guds kjærlighet

Av **eldste Ulisses Soares**

i De tolv apostlers quorum

Jeg ønsker å vitne for dere om at president Russell M. Nelson er Guds profet på jorden. Jeg har aldri sett noen som er mer vennlig og kjærlig enn han. Selv om jeg følte meg så utilstrekkelig til dette hellige kallet som et medlem av De tolv apostlers quorum, fikk ordene hans og det kjærlige blikket hans da han ga meg dette ansvaret, meg til å føle meg omfavnet av Frelserens kjærlighet.

Er det ikke en velsignelse å ha profeter, seere og åpenbarere på jorden i vår tid, som ønsker å vite Herrens vilje og følge den? Det er betryggende å vite at vi ikke er alene i verden, til tross for utfordringene vi opplever i livet. Å ha profeter er et tegn på Guds kjærlighet til sine barn. De bekjentgjør Guds og Jesu Kristi løfter og sanne natur til Deres folk.

Jeg vitner av hele mitt hjerte om at profetene taler ved Den hellige ånds kraft. De vitner om Kristus og hans

guddommelige misjon på jorden. De representerer Herrens sinn og hjerte og er kalt til å representere ham og undervise oss om hva vi må gjøre for å vende tilbake for å være i Guds og hans Sønn Jesu Kristi nærhet. Vi blir velsignet når vi utøver vår tro og følger deres læresetninger. Ved å følge dem blir vårt liv lykkeligere og mindre komplisert, våre vanskeligheter og problemer blir lettere å bære, og vi skaper en åndelig rustning rundt oss som vil beskytte oss mot fiendens angrep i vår tid.

Jeg vitner høytidelig om at Jesus Kristus er oppstått, han lever, og han leder sin kirke på jorden gjennom sine profeter, seere og åpenbarere. Jeg vitner om at han er verdens Frelser og Forløser, og at gjennom ham kan vi bli frelst og opphøyet i vår kjære Guds nærhet. Jeg elsker og beundrer ham. Jeg ønsker å følge ham og gjøre hans vilje og bli mer lik ham. ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 2018.

Født i
**São Paulo,
Brazil**, den
2. oktober 1958.

Familien hans sluttet seg til
Kirken da han var 6 år.

Utførte en heltidsmisjon i
**Brasil Rio de
Janeiro misjon.**

Gikk på
**São Paulo
Pontifical
Catholic
University**

(bachelorgrad i regnskap og økonomi, mastergrad i bedriftsøkonomi).

Giftet seg med
Rosana Fernandes
i **São Paulo
Brazil
tempel**
i oktober 1982.
De har 3 barn og
3 barnebarn.

Foruten portugisisk,
som er hans morsmål,
snakker han engelsk,
fransk og spansk.

**Oppholdt
som apostel**
den 31. mars 2018.

Omsorg og deling

Malo e lelei!

Jeg heter Lui, og jeg lar mitt lys skinne ved å dele det jeg har med andre.

En stor øy og en stor familie

Jeg bor på en stor øy i Tonga. Jeg har seks søstre og fire brødre, og jeg bor i nærheten av Nuku'alofa Tonga tempel.

1

3

Vi deler maten vår med andre

Far dyrker mat, så vi har rikelig å spise. Men mange enker (kvinner hvis mann er død) og andre familier dyrker ikke sin egen mat. Derfor gir mor og far dem litt av vår. Jeg liker å bli med for å hjelpe till!

2

Glad i naturfag

Vi har mange vakre planter og dyr på øya vår. Jeg går i fjerdeklasse på Ocean of Light Primary School [Lysets hav barneskole], og naturfag er yndlingsfaget mitt.

4

Vi hjelper med skolmer

Enkene vi besøker, bruker kokoskolmer som brensel for å tilberede mat. Når vi kommer med mat til dem, minner jeg alltid mor og far på å ta med seg kokoskolmer også. Jeg hjelper til med å laste skolmene inn i varebilen og lesse dem av når vi kommer hjem til enkene.

Velsignelsene ved å hjelpe

Vår himmelske Fader gir meg store velsignelser når jeg hjelper andre – ikke velsignelser i form av penger, men velsignelser i form av visdom og kunnskap. Jeg ønsker alltid å hjelpe og dele det jeg har med andre.

HVORDAN KAN DU SKINNE?

- Levér mat til noen som trenger det.
- Gi mat til en felles matbank.
- Gi klær til et senter for hjemløse.

SEND OSS EN STJERNE!

Jesus ba oss om å "la [vårt] lys skinne for menneskene" (Matteus 5:16). Hvordan kan du la ditt lys skinne? Send et bilde av din stjerne sammen med din historie, et bilde og mors eller fars tillatelse til liahona@ldschurch.org.

En besvart bønn

Av Megan Armknecht

Basert på en sann historie

Grace var en 11 år gammel jente som bodde i Nederland under andre verdenskrig. Faren hennes har blitt bortført som krigsfange.

Etter at pappa ble bortført, tok mamma seg av Grace, hennes to brødre og to av deres søskenbarn. Det var mange munnar å mette og smått med mat. Familien fikk bare en liten mengde mel, grønnsaker og poteter.

En dag ringte det på døren. Grace fulgte etter mamma for å se hvem det var. Da mamma åpnet døren, sto det en ung nazioffiser der. Graces hjerte begynte å slå fortere, og hun holdt pusten. Hva ville han?

“Hvor mange er det som bor i dette huset?” spurte han bryskt.

“Det er meg, mine tre barn og mine to nevøer,” sa mamma.

“Har du ingen mann her?” spurte offiseren.

“Nei,” svarte mamma. “Han ble bortført.”

Offiseren kikket rundt i huset. “Har dere radio? Vi vil ikke at dere skal lytte til programmer fra våre fiender i England og Amerika.”

Mamma hentet radioen og ga den til offiseren.

“Dette er et stort hus,” sa han, og kikket seg rundt igjen. “For stort for bare de få personene som bor her. Dere må dra herfra innen i morgen. Vi kommer til å

overta dette huset.” Han snudde seg brått, og marsjerte sin vei.

Grace kunne ikke tro det hun hadde hørt. Hun så på mors øyne, som var vidåpne av sjokk. Så lukket mamma døren og gikk til baksiden av huset.

Grace fulgte sakte etter henne med dunkende hjerte. Kunne soldaten virkelig komme tilbake og ta huset deres, akkurat slik han hadde tatt radioen deres? Hva skulle de gjøre? Hvor skulle de gjøre av seg? Hvordan skulle pappa vite hvor han kunne finne dem igjen?

Grace stoppet utenfor mammas dør og kikket inn.

Mamma knelte i bønn. Grace gikk stille tilbake til stuen til mamma kom tilbake.

“Å, mamma, hva skal vi gjøre?”

spurte Grace.

Mamma sukket. “Vi kan ikke gjøre annet enn å be og stole på at Herren vil beskytte oss.”

Den unge nazioffiseren kom ikke tilbake neste dag eller dagen etter det. Han kom aldri tilbake! Grace og familien fikk beholde huset.

Grace visste at Gud hjalp familien hennes. Selv om ikke krigen var over, våket han likevel over dem.

Fortsettelse følger... ■

Artikkelforfatteren bor i New Jersey i USA.

“Frelseren sa: ‘Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere’ [Johannes 14:18]. Dette er hans løfte til dere. Jeg vet at dette løftet er sikkert. Jeg vet at han lever.”

Av eldste Neil L. Andersen

i De tolv apostlers quorum

“Åndelige virvelvinder”, Liahona, mai 2014,

Av eldste
Joaquin E. Costa
i De sytti

TILFLUKT fra STORMEN

“Den som hører på meg, skal bo trygt og leve i ro uten frykt for noe ondt” (Ordspråkene 1:33).

Jeg er oppvokst i Argentina. Jeg var ikke medlem av Kirken da jeg var ung. Men familien hadde en Bibel på hyllen. Den var stor og hadde vakre bilder. Vi leste den ikke sammen så ofte. Men jeg elsket å se gjennom sidene dens og se bildene og historiene.

Jeg likte best historien om Noah. Jeg elsket å se Noah, vannflommen og dyrene. Jeg likte at arken beskyttet Noah og familien hans mot uværet.

Senere ble jeg døpt inn i Kirken, giftet meg og fikk min egen familie. En kveld på familiens hjemmeaften snakket min hustru, Renee, om hvordan Noahs ark og hjemmet vårt på mange måter lignet på hverandre.

Begge ga tilflukt fra verdens skremmende stormer.

Jeg lærte noe om Noah. Han mottok prestedømmet da han var bare 10 år gammel. Etter hvert som han vokste, så han all ugudeligheten i verden. Men han holdt seg verdig. Han bygget arken for å redde familien sin. Vår himmelske Fader hjalp dem å være trygge.

Vi ser noen ganger skremmende ting som skjer i verden. Men vi kan finne tilflukt fra stormen. Vi kan forberede oss slik Noah gjorde. Vi kan velge å adlyde Gud. Vi kan gjøre hjemmet vårt til et åndelig tilfluktssted.

Hvis vi har tro på vår himmelske Fader, trenger vi ikke være redde. På grunn av ham kan vi føle fred, uansett hvilke stormer som kommer vår vei. ■

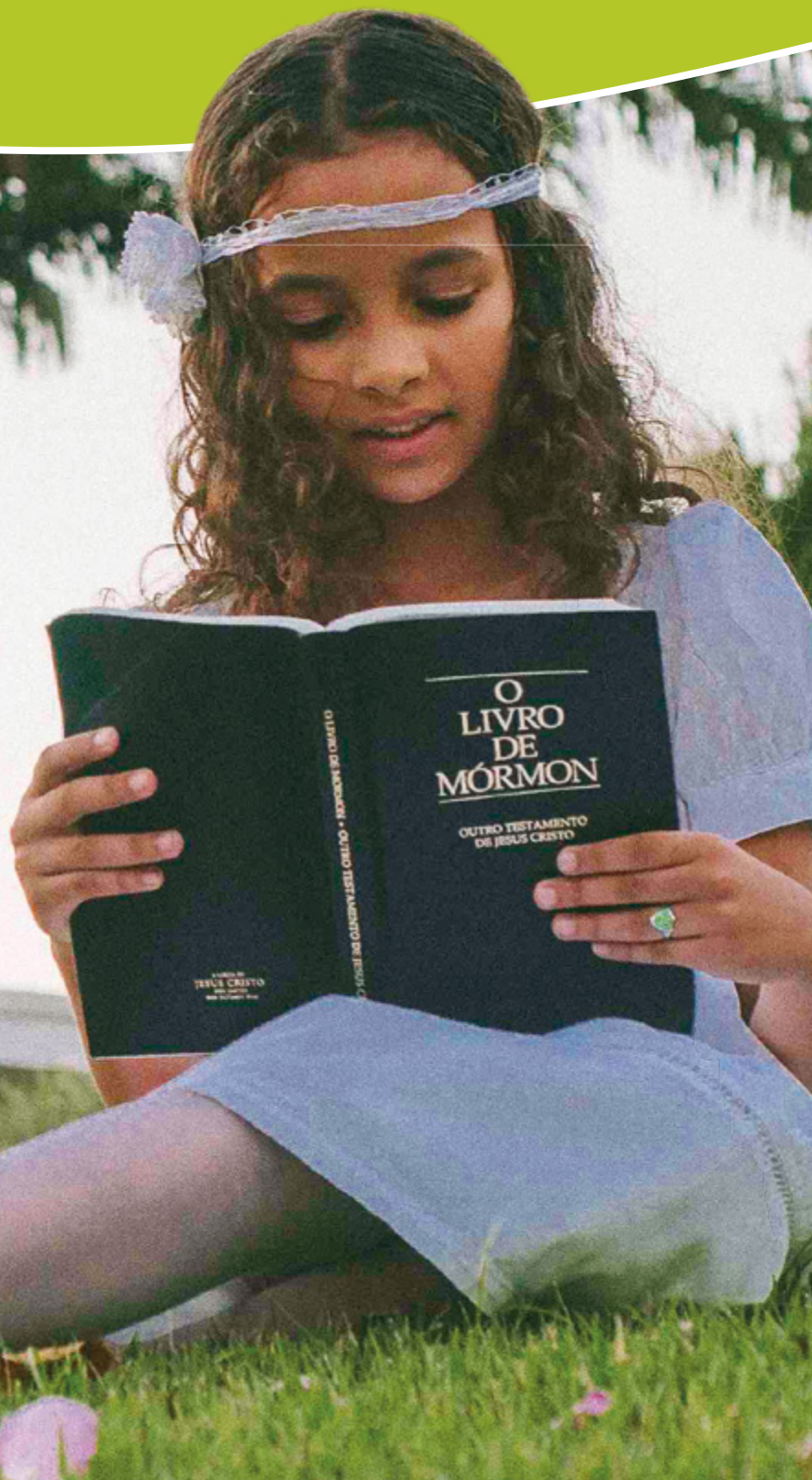
Mormons bok- leseklubb

BLI MED VED Å LESE MORMONS BOK!

Du kan lese på egenhånd, sammen med familien, eller sammen med en venn. Send oss deretter et bilde av deg mens du leser Mormons bok, og fortell oss om noe du har lært eller din favorithistorie fra Mormons bok. Send det via liahona.lds.org (klikk på "Submit an Article").

Denne månedens skriftsted: Mosiah 2:17

“Når dere er i deres
medmenneskers tjeneste, er dere
jo i deres Guds tjeneste.”

Jeg elsker Mormons bok fordi det er en sann bok. Det er hellig skrift fra Gud, og jeg tror på den.

Joel S. (t.h.), 8 år, Maharashtra i India

Primær-barna i denne menigheten i **Ile-de-France i Frankrike** ble utfordret til å lese Mormons bok hver dag. De fikk et diplom da de nådde målet!

Jeg liker historien om Lehis syn fordi den gjør meg glad.

Den lærer meg å gjøre gode valg slik at jeg kan komme frem til livets tre. Livets tre er et symbol på livet sammen med vår himmelske Fader, Jesus Kristus og alle dem jeg er glad i.

Sadie S., 9 år, Lusaka i Zambia

Vi er glad i Mormons bok fordi vi lærer

om evangeliet og særlig om Jesus Kristus. Vi er så takknemlige til Gud for Mormons bok fordi vi lærer at Jesus Kristus er vår Frelser, og det har hjulpet oss så mye i livet.

Allfie og Anna B., 6 og 8 år, Maharashtra i India

Jeg leste ut barneutgaven av Mormons bok før jeg ble døpt. På slutten av boken ba mamma meg om å be angående Mormons bok. Jeg hadde allerede følt mens jeg leste at ordene var sanne.

Sean I., 7 år, Somersset i England

Mormons bok er min favorittbok. Jeg elsker

Nephis eksempel. Han er min superhelt i Mormons bok. Han er veldig lydlig mot Guds bud. Jeg ønsker å bli som ham.

Jhetro F., 10 år, Iloilo på Filippinene

ILLUSTRATION: MERCÉ TOUS

Bønner bak scenen

Av Emily B., 12 år, Utah i USA

En av mine favoritt hobbyer er irsk dans. Jeg prøver virkelig å øve på koreografien min hjemme, slik at jeg er klar til å opptre. Jeg øver veldig mye, men når jeg er bak scenen før jeg skal opptre, pleier jeg å få lampefeber. På hver konkurranse finner mor og jeg et rolig sted å holde en bønn. Noen ganger er det bak et sceneteppe eller i et rom ved siden av. Jeg vet at det ikke er viktig for vår himmelske Fader hvor vi er, bare at vi har tro på ham.

På min forrige opptreden var ikke mor sammen med meg for å holde bønn. Hun ventet i salen. Jeg ble veldig nervøs, men bestemte meg for at det ikke spilte noen rolle om hun var sammen med meg eller ikke. Jeg gikk bort fra vennene mine og holdt en bønn. Jeg ba om trygghet når jeg danset, og at jeg måtte få til å gjøre mitt beste. Jeg gjorde det svært bra den dagen, og jeg husker den freden jeg følte da jeg gikk på scenen.

Vi kan alltid stole på vår himmelske Fader. Uansett hvor vi er eller når det er, lytter han alltid. ■

Christian B., 7 år, Noord-Holland i Nederland

Tidligere i år var min lese- og skrivekompis nedtrykt da hun kom til klassen. Hun hadde gjort noen feil i matteoppgavene sine.

Hun sa: "Jeg er ubrukelig."

Jeg var bekymret for venninnen min, så jeg fortalte henne om Jesus og at han er glad i oss. Jeg sa at det betyr at vi ikke er ubrukelige! Så sang jeg "Jeg er Guds kjære barn" for henne. Hun elsket den og spurte meg

hvor jeg lærte disse tingene. Jeg forklarte at familien min går i kirken hver uke, og at jeg lærer mye om Jesus i Primær.

Den kvelden fortalte hun moren sin om samtalen vår. Hun spurte henne om de kunne bli med familien vår i kirken. Moren hennes sa ja!

Venninnen min satt ved siden av meg på nadverdsmøtet den søndagen! Nå er hun sammen med meg i kirken nesten hver uke. Hun og foreldrene hennes lærer mer og mer om Jesu Kristi evangelium av misjonærene og andre familier i menigheten vår.

Jeg er veldig glad for at jeg var i stand til å følge Frelserens eksempel og trøste en venninne som var lei seg. Enten familien hennes bestemmer seg for å bli døpt eller ikke, er det beste at hun nå vet at Gud og Jesus er glad i henne, samme hva! ■

Samme hva!

Elias og enken

Av Kim Webb Reid

En profet som het Elias, advarte folket og sa at det ville bli hungersnød. Det ville ikke regne, og planter ville ikke vokse. Under hungersnøden drakk Elias vann fra en bekk. Gud sendte fugler med mat til ham. Men så tørket bekken ut. Gud ba Elias finne en kvinne i byen, så skulle hun gi ham mat.

Elias fant kvinnen som sanket ved. Elias spurte henne om han kunne få noe å spise. Kvinnen sa at hun bare hadde litt mel og olje igjen til å mette seg selv og sin sønn.

Profeten lovet at hvis hun ville dele maten sin med ham, ville hun ikke gå tom. Enken hadde tro på profeten Elias, og delte maten sin med ham.

Hver dag var det nok mat for dem å spise. Det var et mirakel!

Så ble enkens sønn syk og døde, men Elias vekket ham fra de døde. Kvinnen ble velsignet fordi hun lyttet til profeten.

Jeg blir velsignet når jeg lytter til profeten. ■

Jeg kan si sannheten

Av eldste Mark E. Petersen (1900–84)

i De tolv apostlers quorum

LEDET AV LEVENDE PROFETER

Gud taler alltid til menneskene gjennom levende profeter.

Red. anm.: I juli 1972 døde Joseph Fielding Smith, Kirkens 10. president. President Harold B. Lee ble oppholdt på generalkonferansen i oktober 1972 som Kirkens nye president. Dette er et utdrag fra eldste Mark E. Petersens tale på denne konferansen.

En ny Guds profet... er én i en rekke inspirerte menn som er guddommelig kalt til å virke nå og bringe ny åpenbaring fra himmelen til alle menn, kvinner og barn som vil høre.

Utnevnelsen av [en] ny profet er av avgjørende betydning for enhver som tror på Gud, og spesielt for alle som tror på Herren Jesus Kristus...

Alltid når Herren har hatt et folk på jorden som han har anerkjent som sitt eget, har han ledet dem ved levende profeter som han har gitt veiledning fra himmelen...

En lignende linje av inspirerte menn har nå blitt etablert i nyere tid. Dette skjedde som følge av

gjengivelsen av vår Herre Jesu Kristi evangelium gjennom hans seer i de siste dager, Joseph Smith...

På tross av den gjengse oppfatning er Herren en Gud som kommuniserer, en åpenbarings Gud. Han er en Gud med lys og intelligens, informasjon og kunnskap. Han virker ikke i mørke, og han frelser heller ingen i uvitenhet. Hele frelsesplanen bygger på kommunikasjon med et opplyst folk.

Kan noen tilbe intelligent hvis de holdes i uvitenhet?

Kan noen ha en meningsfylt tro uten kunnskap om Gud?

Og hvor skal denne kunnskapen komme fra om ikke fra Guddommen selv?...

Mennesker er sene til å lære Herrens veier, og ikke minst er de sene til å godta det faktum at selv om han er villig til å kommunisere med dem, så er hans måte å gjøre det på gjennom inspirerte menn som han kaller profeter.

Det er et mønster for ham. Det er hans metode og fremgangsmåte, og han har ikke forandret den. Han er den samme i går, i dag og for evig, og det samme er hans metoder...

Vi vitner høytidelig om at kommunikasjonen mellom himmel og jord har blitt gjenopprettet i vår tid. Vi erklærer at Gud ikke er isolert fra verden.

Han er ikke død Han lever.

Han er ikke blind. Han ser.

Han er ikke døv. Han hører.

Han er ikke stum. Han taler, uttrykksfullt, til sine levende profeter og gjennom dem til verden for øvrig.

På denne måten taler Gud til dere i dag. ■

Fra "Another Prophet Now Has Come!" Ensign, jan. 1973, 116-18. Tegnsetting standardisert.

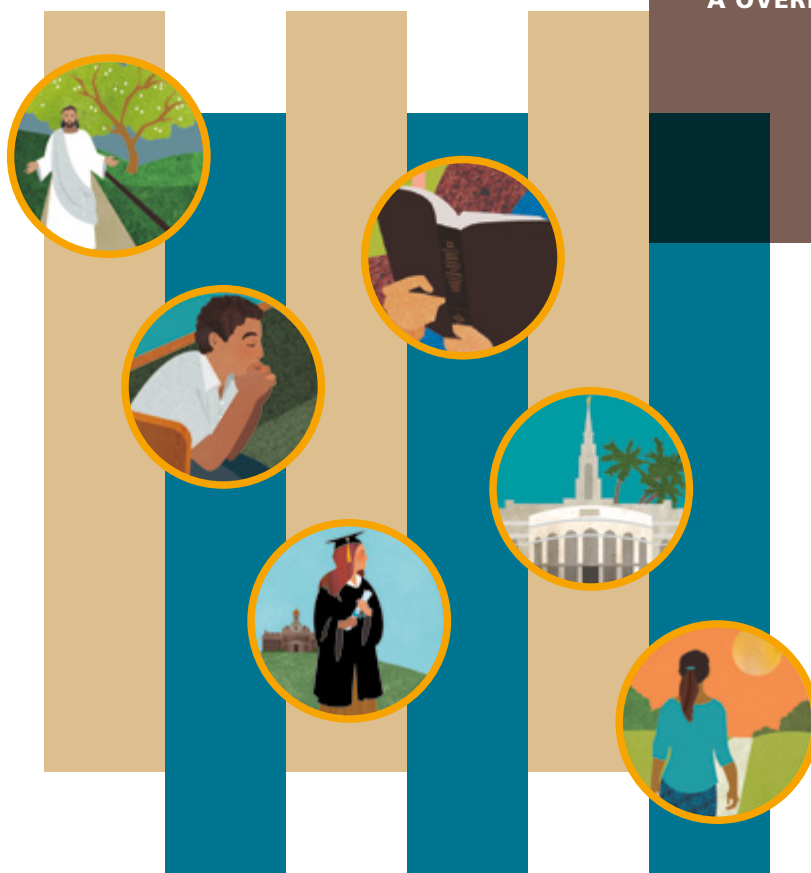

**VÆR FRIMODIGE!
DET ER MEG, FRYKT IKKE,
AV LOZANO MORENO**

Da kvelden kom, sto Jesus alene på land og så båten med disiplene sine midt ute på sjøen. Det var motvind, og de strevde med å ro. Jesus kom til dem ved å gå på sjøen. Da de så ham, ble de redde.

"Men straks talte han til dem og sa: Vær frimodige! Det er meg, frykt ikke.

*Han steg da opp i båten til dem, og stormen stilnet. Men de var helt ute av seg av forundring."
(Se Markus 6:47-51.)*

UNGE VOKSNE

**SEKS FORSLAG FOR
Å OVERLEVE ÅNDELIG**

44

UNGDOM
**SAMARBEID FOR
Å FOREBYGGE
SELVMORD**

50, 52

TEMA FOR
UNGDOMSLEKSJONER

**BUDENE: HVORDAN
DE FRIGJØR OSS**

60

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

4 02147 53170 4